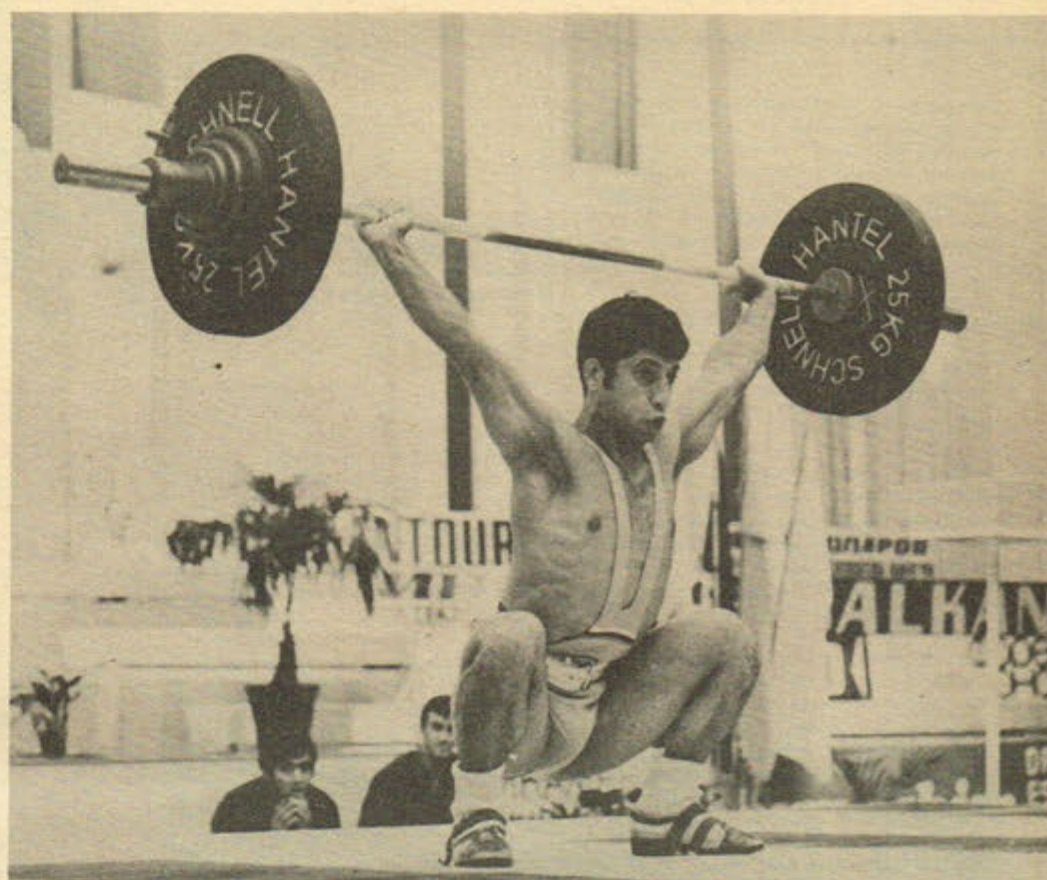

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 3 • 22 юни 1971 • 25 стотинки

Издание на ЦС на БСФС

Желязната игра започна

«ДА»

ЗА БЪДЕЩИТЕ ПОБЕДИ

Богомил ЯНКОВ

Вска път, когато нашият народ бъде призван да каже думата си по управлението на страната, да посочи своите представители във върховния орган на държавната власт — Народното събрание, — в народните съвети и в съда, този ден се превръща в истински празник, в ярка манифестация на социалистическия демократизъм, на моментното единство на трудещите се около волята на Българската комунистическа партия.

Българските физкултурници и спортисти треперят и държат като граждани на своята социалистическа родина в изборите на 27 юни — огромно обществено-политическо събитие. С едно съзнание и гражданска отговорност те ще пристъпят към урните, за да гласуват за кандидатите на Отечествения фронт, защото прекрасно разбират, че с това ще дадат своя глас и принос за още по-големия напредък на родното физкултурно движение. Защото именно под грижите на народната власт се създадоха условията за излизане на физкултурата и спорта в бита на народа, за достигане на висотите на спортното майсторство. Защото едва при социализма стана възможно на олимпиади, световни и европейски първенства и на други големи международни състезания и турнири зрители да стават на крака под звуците на „Мила родино“, да гледат на пълоните трибуненика на социалистическа България, да произнасят и запомнят български имена на шампиони и първенци. Може ли за нас, спортисти, за нашия гражданин да има по-запаметяваща и възбуждаща гледка?! В този момент в очите напират сълзи, тупти развълнувано сърце, а съзнанието се изпълва със законната гордост, че си българин, че си чедо на социалистическа страна, а която физическата култура и спортът си на нея почит.

Почитта, че тази почит ще се разширява и ще стане уважение, се засилва от решенията на историческия Десети конгрес на БКП, от програмата на партията, от приетата нова конституция, в която на физкултурата и спорта се отреждат светли перспективи като прекрасно средство за издигане и комунистическо възпитание на младостта в народа. Няма никакво съмнение, че възникващият интерес на нашите физкултурници и спортисти с високо чувство за граждански дълг, като един ще гласува за кандидатите на народа, за благосъществуването на своята родина. А това означава и за своите бъдещи успехи и победи!

ЛЯТО Е! ПЛУВАЙТЕ НА ВОЛЯ!

ЦЕНТЪР—НАПАДАТЕЛИТЕ
— С ОТКРИТО СЪРЦЕ

на стр. 8-9

ПЕТТЕ МЕТРА—ЕДНА
СТРАШНА ГРАНИЦА?

на стр. 6

„Забранява се на генерал-лейтенант Владимир Стойчев да се движи по огневата линия!“ — заповед на маршал Толбухин.

1922 година: Владимир Стойчев показва майсторството си с кон Пегазус...

Вие ме удивлявате, генерале...

спорта Владимир Стойчев е член на Международния олимпийски комитет. С първа и единствена задача там — да бди за чистия спорт, за олимпизъм, чужд на всички сметки на дискриминацията. Награден е лично от Валтер Улбрихт с ордена „Звезда на дружбата между народите“.

— ГДР не е област на Германия, КНДР не е област от Корея. Те са суверенни, независими държави. Със свой герб и химн. Това беше моята борба в МОК — казва Вл. Стойчев. — И успех. Но борбата не спира дотук. Съществува ЮАР...

НАШИЯТ ГЕНЕРАЛ

Огромна е всекидневната поща на генерала — от България и чужбина, от близки и далечни. Един негов фронтовик му пише: „Да си призная, генерале мой, позастарях. А съм къде-къде по-млад от тебе. Знаеш ли, заженен и внучката. Пък заповядай, накани се, ела на честито. Не си по пиенето, знам, но по добрите думи — цена нямам. Чувам — продължаваш и зиме без шинел да ходиш, фуражката килваш все още „противоуставно“ — наляво, яздиш всеки ден. Да си ни жив и здрав, ти си нашият генерал. Твой на стари

1945 година: генерал Стойчев (в средата) и командващият Трети украински фронт маршал Ф. И. Толбухин.

години младши сержант Геро Спасов.

„Нашият генерал“, още младият (вече с пълни 78 години) прочете писмото, засмя се сърдечно: „Живот — и хубав, и суров. Заслужава да се живее! А най-много за младите, за децата.“

Излязох и аз като децата — радостен и смутен. И като онези две момичета се сърдех на себе си — защо не попитах още. Защо не попитах за арестите, за интернираните, за конспиративната група. Защо не попитах за онази нощ срещу Девети? Сигурно щеше да ми разкаже как, като е видял колебанието на офицерите, е прескочил оградата на военното училище, събудил 150 войници, с тях завзел Централната поща и телеграфа.

Генералът отивал до почти обкръжени войници, прелитал със самолет до критичните позиции, за да вдъхне на войниците от своето безстрашие. Това накарало маршал Толбухин да издаде заповед, може би единствена по рода си: „Да се забрани на генерал-лейтенант Владимир Стойчев да се движи по огневата линия.“ Защо не го попитах за тази уникална заповед! Но за какво ли по-напред да пита човек. Какво ли не е имало в този живот — богат и хубав, винаги на огневата линия!

Иван ТЕРЗИЕВ

1947 година: незабравимият Георги Димитров и ген. Стойчев на баскетболен мач в София.

ЧУДНИЯТ, МИЛ ЧОВЕК

И светла, и влажна, като плакали от радост момински очи е тази пролетна утрин. В работния кабинет на генерал-полковник Владимир Стойчев в БОК непрекъснато идват хора. Сега пред вратите на БОК все още стои една група деца, дошли да му предадат поздравите на 304-и столичен избирателен район. Срещата беше свършила, а децата още стояха на тихата улица и не можеха да се научат, че „таква били генералите“. Очаквали да видят някой навъсен строг старец, който ще си поглежда часовника, за да ги отпрати по-бързо, а то — такъв засмян, мил човек. Две момиченца се ядосаха, че не са го попитали още нещо. Си гурно щял още да им разкаже за Отечествена война...

ПОТОМСТВЕНИЯТ КОННИК

Спомних си, че като рошав десетгодишен хлапак използвах тъпканицата пред тогавашното „Ученическо кино“, за да се „шикна“ и гледам без пари филм за триумфите на ротмистър Стойчев по най-големите хиподруми на Европа. От успехите на нашия спорт преди 9 септември съм запомнил само няколко събития — спечелването на балканиада по футбол през 1932 година, проявенията на лекоатлета Дойчев и чудесния конник, българина ротмистър Стойчев!

Владимир Стойчев е потомствен конник. Баща му, кавалеристки офицер, го поставя за пръв път на седлото на петгодишна възраст. И оттогава по силата на „наследствените“ бащини белези, а може би по силата на родовите закони на кръвата още от хан Аспарухово време той се отделя от коня, за да разнесе спортната слава на малка България навред в Европа. В личната витрина на този супермайстор на конния спорт, участвувал във всички видове конни състезания, има над 200 награди от олимпиади, европейски първенства. Европейска шампионска титла, спечелена с коня Пан през 1927 година в град Люцерн, и удостояването му със званието „Маестро на ездата“.

ЗАПОВЕДАТА НА ВЪРХОВНИЯ ГЛАВНОКОМАНДУВАЩ

Веднъж, преди години, един негов юнец от Първа българска армия, като повод, просто на чаша вино, сподели: „Знаехме го и го чувствахме. Ядвахме му. Може би това е най-важното за всеки командир — войниците да му вярват. Какво чак толкова има в думичката „ура“? Но не омото „ура“ след заповедта „Към ерлин, към хралупата на звяра“ ни равеше силни. Правеше ни мъже! И се хвърляхме в боя.“

Разказах на генерала думите на неговия боец и това го върна към тези времена: „И от войната човек може да съхрани добри спомени. В навечерието на едно сражение маршал Толбухин ме уведоми, е хитлеристите правят опити да ни обкръжат в района на Долни Михояц. Отговорих му оптимистично, че нам и че няма да успеят. А маршалът ми каза нещо, за което после често си спомням: „Вие ме удивлявате, генерале, с Вашето спокойствие.“ Мой отговор беше, че съединенията на маршал Толбухин не знаят какво е поражение. След 4 дни заючна канонадата. И в тази битка развихме опитния враг.“

Последва най-светлото и най-незабравимо в живота ми — заповедта на върховния главнокомандуващ, генералисимус Сталин, за три поздравителни салюта. За бойната чест на армията, командувана от мен...

БОРБАТА НЕ СПИРА ДОТУК...

Дългогодишният председател на КФС се бореше за превръщането на спорта във всенародно дело. В тази борба най-добрата подкрепа беше разбирането и помощта на Георги Димитров. Вече 20 години олимпийският спорт...

35 ГОДИНИ от издаването на постановлението на Съвета на народните комисари в СССР за създаването на Всесоюзен комитет за физическа култура и спорт към СНК. С това се поставя началото на нов етап в развитието на спорта в първата социалистическа страна (21 юни 1936 г.). Маркар да бе сериозно възпрепятствувано от огромните разрушения на Втората световна война, това развитие изведе СССР на челно място в световния спорт през последните 10—15 години. От участието си в пет летни олимпиади (1952—1968) съветските спортисти спечелиха 457 медала — 165 златни, 151 сребърни и 141 бронзови, т. е. около една пета от всички раздадени медали в олимпийските игри от 1952 г. досега.

15 ГОДИНИ от европейското първенство по вдигане на тежести в Хелзинки (27 юни 1956 г.). То е първата официална международна проява на

високо равнище, която донася успехи за нашите шангисти. В отборното класиране България разделя петото място (с Чехословакия и Австрия). Печелим един сребърен и един бронзов медал. Втори е бил Ст. Петков в най-лека кат. — 287 кг, а трети — Ив. Веселинов в полутежка кат. 417.5 кг.

15 ГОДИНИ. Само за шест дни Финландия отново триумфира. Сойни Никинен връща на страната си световния рекорд на хвърляне копие — 83,56 м [в Кухмойнен, на 24 юни 1956]. Този рекорд бе притежание на финландските атлети близо 30 години — от 1933 до 1955 той бе отнет от финландците, и подобряван от Хелд [САЩ] и Шидло [Пол.]. Но... световният рекордьор Никинен не участва в олимпийските игри същата година. Той е наказан от Финландската федерация по лека атлетика заради недисциплинираност...!

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

Световната ранглиста на хвърляне копие днес:

92,70	Я. Кинунен [Фин]	6
92,64	П. Невала [Фин]	7
91,98	Я. Лусис [СССР]	8
91,72	Т. Педерсен [Нор]	9
91,44	М. Муро [САЩ]	10
90,68	М. Шоле [ГДР]	11
88,94	У. Скиньор [САЩ]	12
87,76	А. Нилсон [Шв]	13
87,20	М. Немет [Унг]	14
87,06	Г. Кулчар [Унг]	15

Шегата ни е шегата в Стокхолм
Затвора на облог на Боян Коцев
Вместо състезания — изследване
на аеробния капацитет?

ФАКТОР

Нашият фоторепортер представи много снимки от изследвания на аеробния капацитет на най-добрите български спортисти. Ние ги разглеждаме един ден след мача Норвегия — България в Осло и бе съвсем естествено да изберем Христо Бонев...

В началото на петдесетте години шведски лекар и физиолог предложи популяризиране на състезания по кънки-бягания да се превърнат в състезания да се повикват (ако не са старт) на изследвания за аеробен капацитет, като класирането става според резултатите от тях. Повод за шегата стана почти пълното потвърждаване на прогнозата за класирането на лидерите в този спорт, направена на основа на индивидуалните стойности на аеробния капацитет. Няколко години по-късно при подобни обстоятелства двама лекари от неспечелиха облог от треньора на националния шосеен колоездачен отбор Боян Коцев.

Тези случаи не са единствени и не са плод на случайно съпадение. Те са само малка част от ежедневната практическа демонстрация на значението на аеробния капацитет за спортистите. През последните двадесет години учени от много страни системно проучват неговото значение за функционалното състояние на спортистите и за постиженията в редица спортове и дисциплини. В тези изследвания българският принос не е за пренебрегване. Редица постановки и особено връзката между простия в планински условия и равнището на аеробния капацитет бяха разработени и приложени на практика за пръв път у нас.

Аеробният капацитет е максималната способност на организма да усвоява кислород при физическо усилие. Изразява се или чрез общото количество кислород, усвоен за единица време (т. н. максимален аеробен капацитет), или чрез привеждане на тази стойност в относителна величина, съответстваща на кислородното усвояване на килограм от телесното тегло на изследваното лице. Например стойността на максималния аеробен капацитет на елитни състезатели от световен мащаб по академично гребане се движи в границите от 5000 до 7500 милилитра кислород, а относителният аеробен капацитет на същите състезатели — в границите от 70 до 75 милилитра. Като изключителни случаи са известни и по-високи стойности. Изследването на тези показатели става с апарати, които, като анализират състава на издишвания въздух, определят количеството на усвояения по време на вдишването кислород. Изследването протича при физическо усилие.

Аеробният капацитет информира за състоянието и резервите на редица основни функционални системи — белите дробове и дихателната мускулатура, сърцето, кръвоносните съдове, кръта, дихателните процеси в самите тъкани и т. н. Тази многостранна информация създава на аеробния капацитет авторитет на изборителен показател за функционалното състояние на спортистите. Този авторитет нараства особено много, след като се установи неопровержимо на тясна зависимост между равнището на аеробния капацитет и постиженията в редица спортове — първоначално в средни и дълги бягания в атлетиката, ски и кънки-бяганията, колоезденето на шосе, плуването, а по-късно и в борбата, бокса и др. Постепенно се разкри, че постиженията в почти всички спортове имат връзка с аеробния капацитет на състезателите, че се влияят от него.

Проучванията показаха, че връзката между спортноспортивните постижения и аеробния капацитет е по-малка при спортните дисциплини с ниска продължителност на състезателното усилие при дисциплините, които се отличават с продължителна физическа работа, при връзката е значително по-тясна. В това няма нищо необичайно. Известно е, че краткотрайната работа може да се извърши при безкислороден, анаеробен режим на биологичните процеси, докато продължителната работа изисква значителни количества кислород. Таванът и интензивността на продължителното физическо усилие зависят много от възможността да се осигури необходимият кислород — колкото по-голям е аеробният капацитет, толкова повече се отлага моментът на отказ, на невъзможност да се продължава дадено физическо усилие. Естествено величината на аеробния капацитет се отразява и на интензивността, с която може да се извършва продължителна физическа работа. С други думи, в редица спортни дисциплини при равни спортноспортивни качества и тактическа зрелост преобладават в класирането ще имат състезателите с по-висок аеробен капацитет.

След това обяснение и шегата на журналистите в Стокхолм, и облогът в София стават изобичайни, а и практиката дава ред неопровержими доказателства. Експертът на осмортата по академично гребане, класирана първа в олимпийските игри в Мексико, има относителен аеробен капацитет средно 78 милилитра;

ГИМНАСТИКА ЗА ШОФЬОРИ

Транспортната статистика отдавна е доказала, че, кормуването допринася за затлъстяването на шофьора. Затова в днешния моторизиран свят наред с автомобилната медицина и диетата се роди и особен вид гимнастика — за онези, които седят зад волана. Тя допринася не само за поддържането на фигурата, но и увеличава бодростта на водача, а оттам — и сигурността на пътуването. Предлагаме ви комплекс от съвети и упражнения за шофьори, които в развитите автомобилни страни са по-популярни дори от утринната гимнастика.

1. Ако имате сравнително къси крака, между облегалката и гърба сложете възглавница, плещите облегнете така, че да се издаде напред гръдният кош (сница 1). Тази поза намалява риска от пускането на корем, като същевременно допринася за по-доброто владение на автомобила.

2. При дълъг път се старайте така да разчетете времето си, че на всеки час кормуване да отделите 3—4 минути за почивка: спрете колата на удобно място, сред природата и не палете цигара. Пробягайте в бързо темпо 50 м зад колата и обратно, повторете още веднъж, ако не се задъхате. Направете няколко дихателни и разхлабващи упражнения. Статистиката доказва, че това не е просто губене на време — след почивката ще се почувствувате ободрен, ще можете да карате по-бързо (разбира се — в рамките на правилника) и скоро ще нависнете пропуснатите минути.

3. Като отивате на работа, паркирайте вашия автомобил поне на 1 км от работното място и остатъка извървете пеша. Еднокилометровата разходка след пътуването намалява умората с 20 процента!

А ПО ВРЕМЕ НА ПЪТУВАНЕТО?

А. Упражнявайте тялото си, докато чакате пред светофара: стегнете вратните мускули и леко въртете главата — три пъти надясно, а след това повторете упражнението в обратна посока (сница 2).

Б. Спрете колата, отворете вратата и направете равновесен седеж (сница 3). Направете още едно просто, но ефективно упражнение — разкършете раменете си в различни посоки (сница 4).

В. Имате ли минутка свободно време, остатъка волана (разбира се, не по време на движение), изпълнете ръцете и натиснете дланите си една срещу друга с всички сили, като наум броят до 5. Това упражнение правете при всяка възможност до 20 пъти дневно.

Г. И накрая — малко йогизъм: задръжте дъха си 10 секунди, после дишайте дълбоко. Скръстете ръце, като подложите длани на корема си и в продължение на 10 секунди натискайте с всички сили. Помъчете се да правите това упражнение десетина пъти дневно.

Ат. Желев и Й. Вълчев, четвърти на двоен скоул в Сочимилко, имаха около 66 милилитра; Г. Николов и Г. Атанасов, които не се класираха в финала — около 58 милилитра; преди олимпийските игри Боян Радев показва 60,5 милилитра, докато резервният състезател в неговата категория Марин Колев достигна едва 55; Георги Тихов, първи на 5000 м на тазгодишния шампионат на в. „Народна младеж“ показва преди състезанията 74 милилитра, докато стойностите на съотборниците му бяха под 70 милилитра.

От факта, че краткотрайната работа може да се извършва при безкислороден, анаеробен режим, често се прави погрешният извод за ограничено значение на аеробния капацитет на спортните дисциплини с краткотраен характер. При тези условия се пропуска косвеното му значение като функционално качество, което осигурява цялата огромна тренировъчна работа, предхождаща краткотрайното състезателно усилие. Затова и при спортните дисциплини с краткотрайно усилие се запазва правилото, че при равни спортнотехнически качества и тактическа зрелост състезателите с по-висок аеробен капацитет ще имат предимство, тъй като ще могат да преминат значително по-пълноценна предварителна подготовка. Това правило е валидно дори и за скачанията, тласканията и хвърлянията, спринтовите дисциплини в атлетиката, вдигането на тежести и др.

Аеробният капацитет не е затвърдено качество. Той подлежи на развитие и може да бъде изграждан активно. Системната тренировъчна работа при правилно съчетание на обем и интензивност на натоварванията е в състояние значително да повишава нивото на аеробния капацитет. Продължителното проследяване на елитните български състезатели показва постоянно покачване на стойностите на аеробния капацитет, които се приближават до стандарта на световния елит. Докато по време на подготовката за олимпийските игри в Мексико аеробен капацитет от 63—65 милилитра се считаше като голямо постижение на нашите състезатели по академично гребане, през тази година стойностите на гребците от националния отбор достигнаха до 70—75 милилитра. В последните две години значително се повиши аеробният капацитет и на нашите най-добри борци, боксьори, колоездачи. Това безспорно увеличава и техните възможности в борбата на международния терен...

... А когато сключвате облози за изхода от някои състезания, не забравяйте да се осведомите за аеробния капацитет на вашите любимци. Иначе може да загубите като Боян Коцев, един всеизвестен майстор на прогнозите...

Д-р Рачо КОСЕВ
ставащи научен сътрудник

Желязната итра започна

Първите шампиони — Смалцеж и Фьолди

НИЕ НАИСТИНА ПОМНИМ само веднъж — през 1965 г. — подобен вълнуващ спектакъл на тежката атлетика у нас! Пред същите тези трибуни, многократно пламтящи от възторг по време на гимнастически, баскетболни и волейболни състезания, с онази чиста подкрепа на зрителя, идваща направо от сърцето, която прощава временните несполуки, шибя с камшик амбицията, дава живителен импулс на всяка изнурена от борбата фибра, носи спортиста на крилете на победата...

... В събота бе тържественото откриване на голямото състезание — XXX европейско първенство по вдигане на тежести. В минутите на церемониала пред очите ни дефилираше цветът на тежката атлетика, най-силните мъже в „стария“ континент. Под свода на залата, в която неотдавна се състоя историческият Десети конгрес на Българската комунистическа партия, тържествено прозвучаха фанфари. Сякаш да напомнят още веднъж, че спортът не е самоцелно съревнование на здрави мускули и силна воля, а и едно общо сърце, пулсиращо в ритъма на съвременното. Сърцето на цялото прогресивно човечество, на всички млади хора, които искат да се състезават и живеят в мир.

... В едно състезание от такъв голям мащаб, каквото безспорно е първенството в София, на прищел са най-вече рекордите, които ще бъдат поставени. Но в „Универсиада“ още преди официалното му откриване бяха подобрили няколко постижения извън състезателния подиум: участвуват рекорден брой страни в досегашната история на първенствата — 23 (Австрия, Белгия, България, Великобритания, ГДР, ГФР, Гърция, Дания, Испания, Италия, Норвегия, Полша, Португалия, Румъния, СССР, Турция, Финландия, Франция, Унгария, Холандия, Чехословакия, Швейцария и Швеция); рекорден брой състезатели — 125 и акредитирани журналисти — 147, от които 76 са представителите на чужди вестници, списания, радио и телевизия.

... Известният в близкото минало съветски тежкоат-

лет Юрий Власов, неколнократен европейски олимпийски шампион в тежка категория, боти като инженер и писател, неотдавна вдигането на тежести „желязна игра“. Сигурно! Това наистина е спортът на желязните хора със стоманени мускули и твърд характер. Онзи зрители, който в първите минути тържественото откриване възкликна:

— Желязната игра започна!

Вече са известни първите два европейски шампиона — Смалцеж (Полша — кат. до 52 кг) и Фьолди (Унгария — кат. до 56 кг). Както и успехът на Мустафов (кат. до 52 кг), който в трибоните чели бронзов медал с нов републикански дял обаче изпихме до дъно чашата на то от злополучното представяне на Ат. 56 кг). Очаквахме от европейския ни шампион, че ще бъде първият българин, който ще спечели медал. Уви! В изхвърлянето на претърпя провал — започна от тежест обаче не можа да преодолее и при третия опит „нула“ и напусна състезанието. Българият треньор Абаджиев след несполучливия изход категорично: „Наско плати данък на вичувствие...“ Ето и обяснението на самият Фьолди:

— След първия опит бях спокоен. Та изхвърлях по 102—103 кг. След втората опит се разстроих, не издържах на голямо напрежение...

Дано самочувствието на Киров бъде деще и на него, и на съотборниците му само физика, а и война на нерви, въпреки ска устойчивост...

(Б. р. — До редакционното приключението ни резултатите в другите категории).

Веселин
Снимки: Димитър

F. Földes
367,5

МЕЧТАТА НА ПЕТКРАТНИЯ ШАМПИОН

Имре Фьолди е безспорно едно от най-популярните и най-заслужили имена на унгарския спорт. Неговата състезателна биография започва още преди 15 години. Дебютът му в Римската олимпиада го нарежда на шесто място, а след две години — в Будапеща — за първи път спечелва златния медал на европейско първенство. Сега 33-годишният шангист от миньорския клуб Татабана за пети път се изкачва на най-високото стъпало на европейската почетна стълбичка. Като прибавим към това и световната титла през 1965 г., спечелените два сребърни олимпийски медала и още десет сребърни и четири бронзови от трибона на

световни и европейски първенства, не можем да не останем удивени от мъжеството и спортното дълголетие на този малък на ръст и тегло, но с голямо сърце спортист! В разговора след победата му в зала „Универсиада“, когато посвети на читателите на „Старт“ своя автограф с поздравление и благодарност, той не пропусна да сподели една съкровена мечта. „Искам — каза Фьолди, — след като станах световен и европейски шампион и рекордьор, да завърша спортната си кариера със златен олимпийски медал. В Токио и Мексико бях втори. Остава само Мюнхен...“

НА ПОЧЕТНАТА СТЪЛБИЧ

КАТ. 52 КГ		КАТ. 56 КГ
СМАЛЦЕЖ (ПОЛША)	332,5	ФЬОЛДИ (УНГАРИЯ)
ХОЛЦРАЙТЕР (УНГ)	327,5	ЧЕТИН (СССР)
М. МУСТАФОВ (НРБ)	305	ШОЛТИСЕК (ПОЛША)

ВРЕМЕННО КЛАСИРАНЕ

	ЗЛ.	СР.	БР.	Т.	ЗЛ.
ПОЛША	3	2	2	13	БЪЛГАРИЯ
УНГАРИЯ	4	3	1	12	РУМЪНИЯ
СССР	1	2	1	5	

БЛЕСТЯЩА ОРГАНИЗАЦИЯ ...ВИСОКИ ПОСТИЖЕНИЯ

Председателят на Европейската федерация по вдигане на тежести ЯНУШ ПЖЕДПЕЛСКИ (Полша):

— Всички присъстващи на XXX европейско първенство по вдигане на тежести сме очаровани от блестящата организация. Красивата зала „Универсиада“ предоставя отлични условия за състезания. Това несъмнено спомага и за високите постижения, които видяхме през първите два дни и които ще бъдат сигурно за регистрирани във всички категории. По своите мащаби европейското първенство не отстъпва на световното. Това се дължи на обстоятелството, че Европа заема доминиращо място в световната тежка атлетика главно чрез СССР, а така също и чрез Унгария, Полша, България. Вярвам, че европейските шангисти ще потвърдят високата си класа и на олимпийските игри в Мюнхен. На гостоприемните и сърдечни наши домакини пожелавам нови, още по-големи успехи!

Бронзовият медалист в категория 52 кг МУСТАФА МУСТАФОВ:

— Радвам се, че спечелих първия медал за България. Пожелавам на моите колеги да ме последват. Аз вярвам на тях, както на треньора ни бати Иван, на който съм безкрайно признателен. Ще се старая да оправдая надеждите на моите съграждани старозагорци, на федерацията и треньора Следващото ми голямо желание е да бъда между първи-

те шестима и на олимпиадата...

Mustafa
305

Европейският шампион в категория 52 кг ЗИГМУНД СМАЛЦЕЖ (Полша) снимката вдясно:

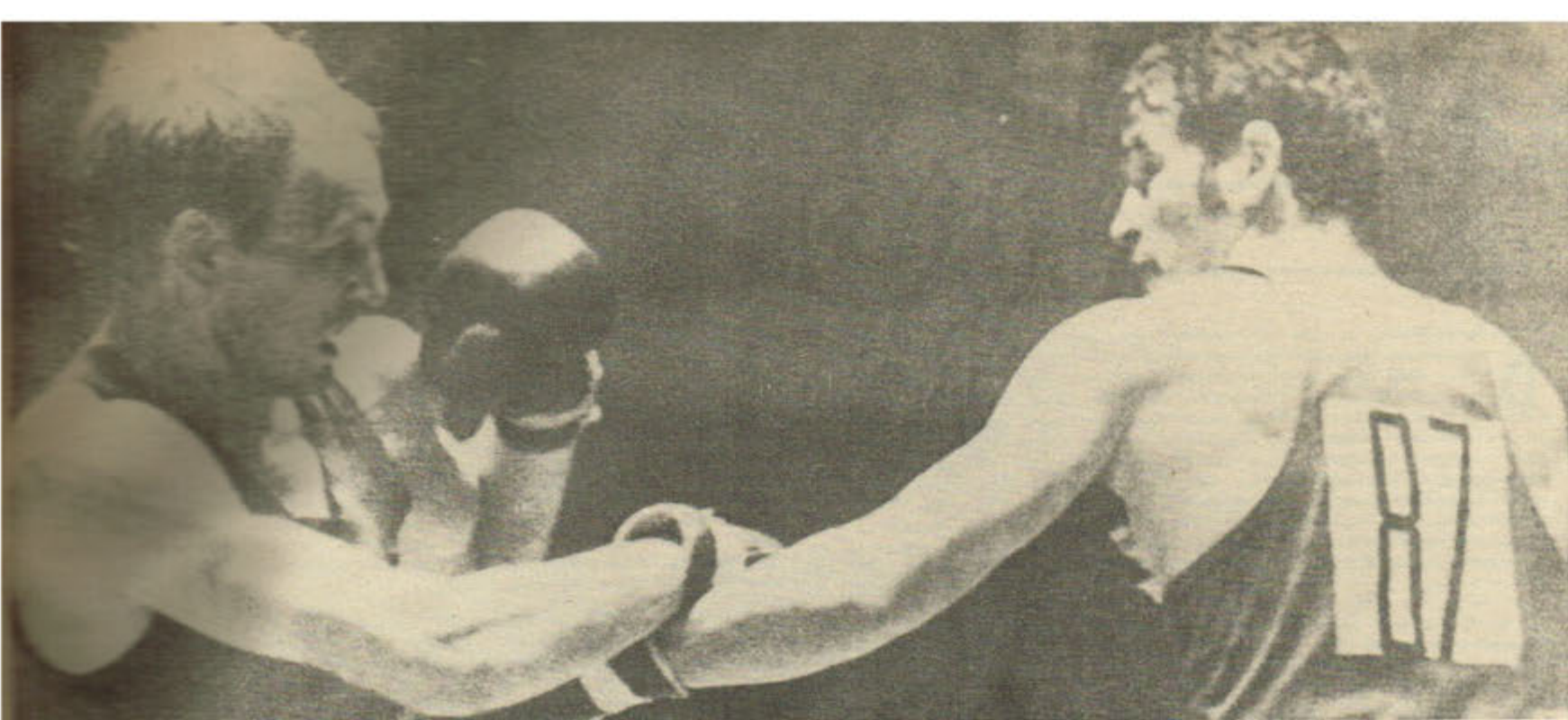
— Първи медал, който печеля на европейско първенство, и то златен! Досега съм достигал четвърто място и съм бил винаги подгласник на моя приятел Шолтисек, който премина в по-горна категория. Радвам се, че на вдигането в извънредния, четвърти опит постигнах 115 кг. Това, че се оказах 100 грама по-тежък и световният рекорд не бе зачетен, за мене не е най-важното. То ми подсказа, че ще мога да достигна 340 кг в трибона, а това е обещаващ резултат за Мюнхен... Харесва ми вашият Мустафов със спортменското държане и борбеността. Поздравявам го за рекорда и вярвам, че когато достигне моя стаж и възраст (б. р. — Смалцеж е близо 6 години по-възрастен от Мустафов), ще постигне много по-висок резултат от моя...

Smalczej
332,5 kg

Световният рекордьор Холцрайтер (Унг) „свали“ 9-тото си тегло, за да се състезава в категория 52 кг. Много грижи на ръководители, треньори и лекари...

Унгарецът Янош Кайди (вдясно) показва и на ринга в Мадрид своето майсторство. Той победи на финала олимпийския шампион Манфред Волке (ГДР) и „закръгли“ на три шампионските титли за Унгария. (Снимката е изпратена по телефона специално за „Старт“.)

Мадрид, юни (по телефона специално за „Старт“)

Два дни, между 11 и 19 юни, Мадрид де депорте“ бе арена на XXII европейско първенство по бокс, в което се състезаваха рекорден брой боксьори — 194 от 27 страни. В събота темпераментната испанска публика бе свидетел на финалните двубои, в които участваха по 4 състезателя: унгарски и румънски боксьори по 3 — от Полша и ГДР, двама югославяни и по един състезател от Испания и от ГФР. В крайна сметка от ринга като шампиони слезаха по 3 боксьори от СССР и Унгария, 2 — от Полша, по 1 — от ГДР, Югославия и Испания, а за рязаните останаха 9 медала (без златен, но с 4 сребърни и 5 бронзови) — явно превъзходство на социалистическите страни една година преди Мюнхенската олимпиада и ориентир за очакванията на олимпийския ринг!

Анализът на шампионата показва големи брой млади състезатели — възетата на големия ринг прекратиха редица боксьори, които преди това се биха на европейското първенство за младежи и юноши в унгарския град Мишколц, една немалка част от тях достигнаха до полуфиналите и заже до финала и напълно оправдана и грижите, и напътствата. В първите дни на мадридския шампионат се спореше дали спортно-техническото равнище на боксьорите е по-ниско от това на първенствата 2—3 първенства, но към края специалисти се убедили в неоправданата тенденция да се търси по-висока базата на физическата издръжливост и на повишената ударна сила. И ако броят на нокаутите бе сравнително малък, то прекратените порази явно превъзходство сре-

ЯВНО ПРЕВЪЗХОДСТВО НА СОЦИАЛИСТИЧЕСКИЯ БОКС

Полша също има своите шампиони. И Рихард Томчик е един от онези, който запази боксовото реноме на своята страна.

Владимир Чернишов (СССР) като победител в тежка категория с право може да бъде считан шампион на шампионите. Мнозина считат, че му е било по-трудно на първенството на СССР...

динни. Стремелът за силова издръжливост очевидно се дължи на обстоятелството, че на олимпийските игри в Мюнхен ще участват немалко състезатели от Азия, Африка и Америка, които боксираха именно в такъв стил. Тук, в Мадрид, техничният и дефанзивен бокс се оценяваше като несигурност и плахост. Може би, за да издържат на наложеното бурно темпо на мадридския боксов марафон, някои ползуваха и стимулатори, защото в полуфиналите и финалите видяхме уморени бойци, които изглеждаха последния си потенциал от сили. Друга характерна особеност на шампионата бе участието на много нови международни съдии, чийто критерий бе различен и често — неточен.

Както е известно, в Мадрид нашите боксьори останаха без медал. Някои от тях не заслужаваха тази участ — на първо място Стефан Аврамов и Данаил Русинов, а донякъде и Петър Стойчев, които играха с много воля в последните си срещи. Такова е мнението и на известните специалисти проф. К. Градополов (СССР), Ф. Шам (Полша) и Ласло Пап (Унгария), които дават добри оценки на непознатите досега за тях Аврамов и Русинов, но подчертават характерната за българите липса на острота в боя, незадоволителната защита от средна и близка дистанция, закъснялото подмладяване на отбора. Да, това са слабости, които наред с тясната масова основа на този спорт доведоха до (меко казано) неудачното представяне на нашите национали в Мадрид.

Но преди две години в Букурещ полските боксьори претърпяха още по-пълнен крах. При тях това не доведе до ругатни и отчаяние, а до трезва оценка, в резултат на която бяха освободени такива елитни имена като Гержен и Кулей и в Мадрид се заложи (и то сполучливо) на младите. Ето защо е необходимо и ние остро, но разумно и без паника да обсъдим причините за сегашния неуспех и с оглед на Мюнхен да направим необходимото за защита на нашето реноме, за оправдаване на грижите към българския бокс.

Доц. Емил ЖЕЧЕВ

ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ

Мадрид, юни 1971 година

48 кг — ГЕДО (Унг)
51 кг — РОДРИГЕС (Исп)
54 кг — БАДАРИ (Унг)
57 кг — ТОМЧИК (Пол)
60 кг — ШЧЕПАНСКИ (Пол)
63,5 кг — БАЙЕР (ГДР)
67 кг — КАЙДИ (Унг)
71 кг — ТРЕГУБОВ (СССР)
75 кг — ЮОЦЯВИЧУС (СССР)
81 кг — ПАРЛОВ (Юг)
над 81 кг — ЧЕРНИШОВ (СССР)

РЕВАНШЪТ НА ВОЛЕЙ БОЛИСТИТЕ

През 1972 г. у нас ще се празнува 50-годишнината на българския волейбол. Това ще бъде олимпийска година, годината, в която ще играем в Мюнхен като световни вицешампиони, като отбор, който дава тон в световния волейбол. Как ще се представим, е трудно да се каже. В баскетбола, при леката атлетика и плуването, почти във всеки друг спорт има ярко изразени фаворити. Но във волейбола фаворити са и българите, и японците, и отборите на ГДР, СССР, Чехословакия; а може да се намеси и още някой...

В тази насока победата ни над световните шампиони ГДР в титулярен състав с категоричното 3:0 е важно психологично преимущество! Това става в последната среща от приятелския турнир, състоял се във „Фестивална“ с участието още и на Чехословакия и Куба. За треньорите ни Д. Гигов и С. Робев тези мачове имаха голямо значение — в отбора ни се появиха нови фигури, извърши се едно преливане, което, изглежда, отива към добър край.

Бяхме малко разтревожени след неуспешното представяне на балканските игри, но този хубав реванш срещу ГДР ни стопли и зарадва — силно и приятно, особено играта в разгромния трети гейм — 15:5!

Златанов разбива блока на ГДР.

На международния турнир по всестранна езда в Берлин участваха 49 спортисти. Само 19 от тях завършиха кроса без наказателни точки и сред тях бяха и шестимата българи. Най-добре от нашите ездачи се представя Гочо Милев с Гондола.

Снимка: Генко РАШКОВ

ТЕЗИ 5 МЕТРА!...

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ФИБРОГЛАСА И НИЕ

ХЛЕБАРОВ ОБВИНЯВА И ПРЕПОРЪЧВА

На нашия рекордьор и многократен шампион Димитър Хлебаров не може да не се вярва. Цели двадесет години той отдава сили, умение и сърце на спорта и любимата си дисциплина. Вечно младият 37-годишен атлет с голямо външно и страст участва в беседата ни в редакцията на „Старт“ за състоянието на овчарския скок.

— Няма още нито един българин, член на клуба на „5-метровците“, чийто брой е надхвърлил сто души. Бяхме в групата на напредналите страни, а сега изоставаме, защото!

— До въвеждането на прътовете от фиброглас може да се каже, че вървяхме добре. С 4—5 години закъсняхме с въвеждането на фиброгласовите прътове, които направиха революционна промяна в техниката и постиженията. Всяко закъснение се плаща скъпо!

— И други закъсняха, но по-бързо се придвижват напред.

— И това е вярно. Причините са разностранни, но не исках да пропусна закъснението, което особено за мене струва много скъпо. Трябва да признаем, че новата техника не се прилага, както подобава, от нашите специалисти, които без това се броят на пръсти. Може да се каже, че почти всички състезатели скачат с прътове с по-малко либри (1 либр — 454 г.). Няма да пресиля, ако подчертая, че треньори и състезатели се страхуват от силни прътове, без които е немислимо да се преодоляват големите височини. Погрешка е и тренировката на повечето състезатели.

— Какво точно е погрешното!

— Всички сме наблюдавали как един състезател преодолява дадена височина с 20—30 см над летвата, а на следващата, която е само 10 или дори 5 см по-голяма от предшестващата, той не успява. Това се дължи именно на погрешна подготовка. Нашите състезатели тренират на малки височини, затова психически не са подготвени за високи постижения.

— Без физическа и спорнотехническа подготовка психическата явност ще бъде слаба.

— В овчарския скок психическата подготовка е не по-малко важна от останалата. Бих добавил, че дадена рекордна височина първо трябва да се „преживее“ със сърцето. Страхът е най-големият враг на „овчарите“. Ето защо треньорите следва да отделят голямо внимание на психическата подготовка на възпитаниците си.

— Защо младите бавно напредват!

— Овчарският скок е една от най-емоционалните дисциплини, която увлича младите. Условието за пълноценно учебно-тренировъчна дейност у нас обаче са направо лоши. Става дума за подготовка на състезатели за големи височини. Фактически само на „адион“ „В. Левски“ има съоръжения за нормална съвременна подготовка. Но ние и нея правим ченормална. От всички дружества млади, по-възрастни и национални състезатели идват да тренират на централния стадион. Не се оползотворяват часовете нито от младите, нито от националните състезатели. Аз например не мога да се готвя заедно с талантливия юноша Косев — ние тренираме на различни височини. Бази трябва да се изградят във всички столични дружества и в

ЕЩЕ ВРЕМЕ, когато скоковете бяха гордостта на нашата атлетика, основната ударна сила на нашия национален отбор. В годините 1960—1967 една интересна ежегодна статистика на „Дойче Лайхтатлетик Дийнст“ ни класираше редовно сред първите десет страни в света в скоковете. През този период имаме голям брой известни по цял свят имена: Д. Хлебаров и Хр. Христов — финалисти на XVII олимпийски игри в Рим на овчарски скок; Л. Гургушинов, Д. Патарински и Г. Стойковски — с място в клуба на „16-метровците“ на троен скок (Г. Стойковски бе европейски шампион в Будапеща, 7-и и 9-и съответно на олимпийските игри в Токио и Мексико); Ев. Йорданов — финалист на Токийската олимпиада; редица балкански шампиони и на скок дължина — Ст. Славков, Ив. Иванов, Т. Маринов, Р. Цонев, П. Марин...

В последните две-три години обаче в скоковете се наблюдава сериозно изоставане. На овчарски скок, ако не се състезава още Хлебаров (на 37 години!), трудно бихме имали представител сред първите шест дори на балкански игри. Нашият рекордьор няма съперник, а колегите му са на равнището на Хлебаров и Христов от преди 14—15 години, когато фиброгласовият прът още не бе известен! А знае се, че той дава възможност за повишаване на резултата с около 40—70 см...

Не могат ли за цяло десетилетие в нашата страна да се открият състезатели с качествата на Хлебаров и Христов? Или с тяхната „спорна злоба“? Или пък... въпросите са не един и два. Явно е, че нещо „куца“ в методиката на нашите треньори, във възискателността на ръководителите. Защото надали може някой да повярва, че Хлебаров и Христов са били някакво особено явление у нас, някакви „суператлети“ за да не могат поне да бъдат достигнати постиженията им вече толкова години. И ако не можем да имаме представител сред 140-те, преминали 5 метра, не може ли поне двама-трима да доближат рекорда на Хлебаров?...

● Стремителното покачване на постиженията след въвеждането, усвояването техниката на фиброгласовия прът покачи световния рекорд за 8 години с 69 сантиметра (от 4,80 на Д. Брег до 5,49 на Папаниколау).

● Първият атлет, преодолел 5 метра, е Брайън Стернберг (САЩ) на 27 април 1963 г. във Филаделфия. До края на същата година световният рекорд достигна 5,20 м — Дж. Пенъл.

● Досега 5-те метра са преминали 139 състезатели, от които 68 европейци, трима от Япония, по един от Канада и о-в Тайван и 66 САЩ. През последните две години Европа постави край на северноамериканската хегемония в тази дисциплина, в която всички олимпийски тли са били притежание на САЩ.

● През 1969 година 5-те метра преминаха 36 европейци и 21 атлети на САЩ, а през миналия сезон съотношението бе 45 към 24 за Европа. Отнети бяха от американците и двата световни рекорда — на крито и на закрито.

● На олимпийските игри в Рим само три страни успяха да „платят“ по двама състезатели във финала на овчарски скок — САЩ, Франция и... България.

● До въвеждането на пръта фиброглас (1962) рекордът на Христов (4,61 м) нареждаше страната ни на четвърто място в света след САЩ, ГДР и СССР. След първите две години на фиброгласа (1963) рекордът на Хлебаров (4,96) ни отреждаше 6-о място — след САЩ, ГДР, ГФР, Полша и Чехословакия. До края на миналия сезон ни изгариха още 11 страни.

● Българи балкански шампиони на овчарски скок са ставали: Дойчев (1933 и 1934 г.), Хр. Христов (1960 г.), Д. Хлебаров (1961, 1964 и 1967 г.).

ТРИМАТА, КОИТО ИЗВЕДОХА ЕВРОПА ПРЕД САЩ

1. КРИСТОС ПАПАНИКОЛАУ (Гърция) — световен рекордьор — 5,49 м. Роден на 25. XI. 1942 г. Ръст — 182 см, тегло — 72 кг. Активен състезател от 1961 г. в редовите на „Панатинайкос“ (Атина). По време на следването си в САЩ — в отбора на уни-верситета Сан Жозе, а от три години отново в „Панатинайкос“.

Най-големи успехи: втори на европ. п-во 1966 г., четвърти на олимп. игри 1968 г., европейски рекордьор (1967 — 5,30), световен рекордьор понастоящем 5 пъти балкански шампион.

Спортен път: — 1962 г. — 4,40, 1963 — 4,45, 1964 — 4,73, 1965 — 4,92, 1966 — 5,05, 1967 — 5,30, 1968 — 5,35, 1969 — 5,25, 1970 — 5,49.

2. ВОЛФГАНГ НОРДВИГ (ГДР) — европейски шампион и бивш световен рекордьор. Роден на 28. VIII. 1943 г. Ръст — 184 см, тегло — 71 кг. Активен състезател от 1959 г. — член на „Мотор“ (Пена). В националния отбор на ГДР бе приет по време на срещата ГДР — България във Варна (1963).

Най-големи успехи: два пъти европейски шампион (1966 и 1969), три пъти европейски шампион в зала (1968, 1969, 1971), трети на олимп. игри (1968), два пъти победител във финала за Купата на Европа.

Спортен път: 1962 — 4,35, 1963 — 4,73, 1964 — 5,01, 1965 — 5,05, 1966 — 5,23 (ЕП), 1967 — 5,15, 1968 — 5,40 (ЕП), 1969 — 5,35, 1970 — 5,46 (СР), 1971 — 5,40 (СР в зала).

3. КИЛ ИСАКСОН (Швеция) — световен рекордьор в зала (5,42). Роден на 28. II. 1948 г. Ръст — 174 см, тегло — 65 кг. Състезава се от 1965 г. Когато Нордвиг и Папаниколау печелят златен и сребърен медал на европейско първенство в Будапеща (1966), никой още не е чувал името му.

Успехи: втори на европейското първенство в Атина (1969) и на евро. п-во в зала в София тази зима. Участник в олимпийските игри 1968 (десето място с 5,15).

Спортен път: 1966 — 4,20, 1967 — 4,60 (трети на шведското първенство), 1968 — 5,25 (!) — 65 см прогрес за една година, 1969 — 5,20, 1970 — 5,37, 1971 — 5,42 (в зала) — три поправки на св. рекорд в зала — 5,38, 5,41, 5,42.

ЕДНО МНЕНИЕ НА РЪКОВОДИТЕЛИ И СПЕЦИАЛИСТИ

Новият отговорен секретар БФЛА Анг. Начевски, специализиран бивш състезател на овчарски скок, изказа следното мнение:

— Както в почти всички дисциплини и на овчарски скок сред постиженията на десетте най-добри страни се покачва. То се ра на рекорда ни от преди десет години. Но не можем да бъдем волни, тъй като липсват върхови и темповете на нашия напредък са твърде бавни и поради това отдалечаваме от напредналите ни. Преломът естествено мо трябва да настъпи от младите, растящи състезатели. Материална база за високо спортно майство в овчарския скок за разлика от ги дисциплини е много скъпа и на. Това налага дейността ни, съсредоточи в няколко центъра мерно в спортните гимназии: София, Пловдив, Плевен и още нко, както и в столичните друж В центровете федерацията била да съдейства по-ефективно осигуряване на специалисти и ръжения.

РАНГЛИСТИ

СВЕТОВНА И ЕВРОПЕЙСКА

549 Кристо Папаниколау (Гърция)
546 Волфганг Нордвиг (ГДР)
544 Джон Пенъл (САЩ)
542х Кил Исаксон (Швеция) +5
541 Роберт Сийгрен (САЩ)
540 Клаус Шипровски (ГФР)
540 Ричард Рейлсбек (САЩ)
540 Франсуа Траканели (Франция)
538 Пол Уилсън (САЩ)
537 Херв д'Анкос (Франция)
536х Джон Джонсон (САЩ) +1
535 Ренато Диониси (Италия)
531 Джонатан Вон (САЩ)
531 Алти Алароту (Финляндия)
530 Касей Кариган (САЩ)
530 Генад Близнечов (СССР)
530х Юрий Исаков (СССР) +5

х — в зала
+ — на открито, ако е поотколкото в зала.

НА БАЛКАНИТЕ

549 Кристо Папаниколау (Гърция)
512 Танасе Пишалу (Румъния)
505 Петре Астафей (Румъния)
496 Димитър Хлебаров (България)
491 Роман Лешек (Югославия)
490 Никифор Лигор (Румъния)
490 Теодорас Тонгас (Гърция)
485 Хараламбос Баласис (Гърция)
480 Драган Аранович (Югославия)
480 Пантелис Николаидис (Гърция)
480 Кристиан Иван (Румъния)
480 Емил Ценов (България)

НА БЪЛГАРИЯ

496 Димитър Хлебаров (АК)
480 Емил Ценов (МХГ)
470 Христо Христов (ЦСКА)
470 Велко Велков (Пд)
460 Илия Владимиров (ЛС)
450 Николай Кенанов (Пд)
450 Иван Минков (ЦСКА)
445 Любомир Генов (АК)
440 Здравко Томов (АК)
440 Йордан Джикелов (ЦСКА)

Материалите за страниците на: Марко ПЕТРУНОВ и Ешу

ПЛУВНИТ БАСЕЙН В СОФИ

„Плувното лято—71“ отдавна вече настъпи. И отново според утвърдената в последните години лоша традиция то изпревари подготовката на басейните. Хилляди любители на плуването с недоумение се питаха толкова ли е трудно ремонтите да се планират и да започват по-отрано, а не в средата или края на май. Това точно бе потвърдено и в организираната от отдел „Физкултура и спорт“ към Комитета за младежта и спорта при Министерския съвет проверка за състоянието и използването на плувните басейни в столицата. В средата на май от 18 открити плувни басейна само два (!!) бяха готови за пускане в експлоатация — ЦСКА „Септемврийско знаме“ и „Левски-Спартак“ — а малко след това първите си посетители прие и басейнът на „ЖСК-Славия“...

Сега положението вече е друго. Проверката, която направихме през миналата седмица по централните басейни в столицата, показва наистина закъснелите, но все пак добри намерения на собствениците на басейните да ги предоставят на любители на плуването. Без обаче най-важният въпрос — къде да плуват столичани? — да бъде разрешен. Защото според предварителните планове два от басейните — на ЦСКА „Септемврийско знаме“ и „Динамо“ — са предоставени изключително за спортно-тренировъчни работи. Външни посетители те не приемат. Няколкото часа на обед, през които басейнът на „Левски-Спартак“ е достъпен за всички граждани, трудно могат да се използват за нещо друго освен за... къпане. Приятно изключо-

чение прави басейнът на „ЖСК-Славия“, където са отделени и часове за тренировъчни занимания, и време за организиране на групи и са създадени възможно отлични условия всички желаещи да са самостоятелно, като се ползват и техническата помощ на инструкторите. Така естествено вниманието се съсредоточава към басейните „Република“ и „Чайка“.

— Сега пълним коритата с вода 2—3 дни басейнът ще работи — ние вихме в „Чайка“. Но без да коментираме повече, ще споделим, че така ни казват преди един месец...

— Макар и със закъснение, басейнът вече са в състояние да приемат желаещи — сподели управителят на публичен басейн Нешо Пенчев. Но за някаква организирана дейност не може да се дума. Досега от ГС на БСФС и ЦСКА „Септемврийско знаме“ нито са се обмисляло, нито са ни потърсили...

С всичко това става ясно, че добри мерения — да се осигурят наистина условия за плуване — все още не съществуват. Сега трябва да се инициатива, всички басейни и най-вече на „Република“ и „Чайка“ да има организирано дневно присъствие на инструктори по плуване, които да бъдат в помощ на плаещите, е наложително, басейните да се превърнат от плажове в мястоплуване.

Текст: Никола РЪСНИМКИ: Иван ПО

Така заварихме басейна „Чайка“ — отново в процес на подготовка, без вода и с първи „посетители“... В обедините часове басейнът на „ЖСК-Славия“ разхлажда посетителите си, за да започнат след това и заниманията.

ВЧЕРАШНОТО ПОСТИЖЕНИЕ ДНЕС Е ЗАСТОЙ

Все по-често се чуват вече оплакванията от това неоправдано отнемане на силите на много фронтове на детско-юношеския спорт, от дублирането, от нецелесъобразното използване на кадрите и средствата. Резултатите, от които и страна да се погледнат, не могат да задоволят съвременните изисквания. И докато на много места говорят за този несъответствие между задачите, които се поставят пред детско-юношеския спорт, и съществуващата структура, която осъществява работата, в Пловдив се заема да търсят най-рационалното решение на този въпрос. Но смели в действията, те са твърде предпазливи в изказванията, защото реформата, която са направили в доста пунктове, е в несъответствие със сега действащите правилници. Може би в случая би трябвало да се приложим едно общо правило на диалектиката — борбата между старата форма и новото съдържание, както и това, че всеки проблем си има своите етапи на развитие. Създаването на много нови басейни за детско-юношеския спорт — и на БСФС, и на МНП, и на БСЦ, и на профсоюзите, и към пионерските домове — може да си има благоприятно към положителните явления. То беше първоначално признаване на проблема за спортуването и на подкрепата едновременно от много страни. Материална и морална подкрепа на детско-юношеския спорт. Но често става така — това, което вчера е било постижение, днес е застой, утре може да бъде барьер. Пловдивчани се опитаха да изпреварят застой. Решиха да обединят усилията си и вместо по ведомствен да разделят работата по възрастов принцип. Със селекциите се заеха УСШ (ученическа спортна школа), а със спортната подготовка — ССШ (специализирани спортни школи на БСФС).

Да се извлече максимумът от всеки етап на подготовката на спортистите — тази задача се изпълнява преди всичко благодарение на обединените усилия и съгласуваната работа.

Сега в Пловдив с нетърпение очакват националното съвещание за детско-юношеския спорт и не толкова да видят дали то ще потвърди правилността на избраната от тях форма (в това те не се съмняват), колкото за това, че много въпроси сами не биха могли да разрешат. И тази програмна програма, която разглежда сега, им се вижда твърде компромисна, направена по системата „извади сит, и агнето цяло“. Струва им се, че единният спортен календар засега оправдава името си повече за това, че е в една книга събран, а на практика има много излишни дублиране на едни прояви с едни участници, само че под егидата на различни организации. Струва им се, че би било по-рационално състезанията на МНП да станат на системата на спартакиадите... но това са въпроси, които те сигурно ще поставят на самото съвещание. По-важно за нас беше, че пловдивчани са потърсили най-рационалното разрешение на проблема за детско-юношеския спорт (може би прототипът на настоящия етап). Експериментират и станало на базата на здрави принципи, пълно сътрудничество и добра координация. Самочувствието им на новатори ги е сплотило още повече и амбицирано да докажат, че са прави, работят действително всеотдайно. Така както се работи за защита на собствена кауза.

Запитахме тримата, най-тясно свързани с детско-юношеския спорт, кое според тях е най-същественото в реформата, която са се решили да направят. Ето и техните отговори:

Басейн „Република“ — докато там не изпратен инструктор или треньор по плуване, басейнът винаги така — пълно в плитката част, плувната дълбоката част...

СПОРТЪТ СТИГНА ДО 2000 ДЕЦА

ИВАН ЛЕМБЕРОВ — директор на УСШ:

— За нас най-големият успех на реорганизацията е в това, че успяхме да влезем „пълно“ в училищата. Сега в селекциите са включени около 2000 деца — от 7 до 15-16-годишна възраст (в зависимост от изискванията на спортовете). Разбира се, без помощта на БСФС не бихме могли да постигнем това. По-голяма част от кадрите са техници — в леката атлетика в съотношение 7:2, в спортната гимнастика — 4:3... Сега нашата задача е да изпратим в спортното училище и спортните школи най-талантливите, добре подготвени.

— Не са ли недоволни преподавателите от това, че толкова често ще видят първите класове, първите резултати от усилията си, ще трябва да се разделят с тези най-талантливи, добре подготвени!...

— Не, не тук е проблемът. Работата с децата също си има своята специфика и

изисква своите майстори, така както и работата по спортното усъвършенстване. За нас сега въпросът не е кой ще види при себе си големия спортист. Вниманието ни е твърде много погълнато от това да се създадат оптимални условия за израстването на големите спортисти. И тук се сблъскахме с една трудност, която никак не е нова, но като че сега повече ни дотече — липсата на нормативи за подбор и работа със седемгодишните. Само федерацията по спортна гимнастика се е погрижила в това отношение за ранната специализация. Сега очакваме физкултурният диспансер и проблемната научна база в Пловдив да работят нормативно.

ПОВИШИХА СЕ ЗАИНТЕРЕСОВАНОСТТА И ОПЕРАТИВНОСТТА

НЕДКО ПЕЕВ:

— Сега специализираните школи на БСФС минаха към дружествата в зависимост от тра-

дициите и успехите на всяко в отделните спортове. Това повиши значително и заинтересоваността и оперативността. Всеки спорт се обособи като самостоятелна единица, със свой педагогически съвет, със свой родителски комитет. Ос на БСФС вижда единствената опасност в това разпределение в прекомерното увлечение само по представителната работа и оттам в стесняване кръга на заниманията. Другото затруднение: кой път да се избере — бригадният или индивидуалният метод на работа, разрешаваме конкретно при всеки спорт в зависимост от броя, от подготовката на кадрите, от задачите.

— Повече от преподавателите в УСШ са в шии. Какъв е смисълът на обединението на усилията от ваша гледна точка!

— Тук няма място да броям колко от нас и колко от тях. Поставили сме си една задача и всеки трябва да даде максимум за изпълнението й. УСШ има традиции, има авторитет в училищата и за спорта е много по-добре нашите специалисти, които ще трябва да работят с най-малките спортисти, да отиват от името на УСШ.

РАЗБУДИХА СЕ НАЙ-МАЛКИТЕ

ГЕОРГИ ПЕТРОВ — инспектор по физическо възпитание при ОНС:

— Аз съм доволен преди всичко от това, че тази работа на широк фронт разбуди началния курс. И тези, които не са включени в групите, като гледат заниманията на малките спортисти, вече трудно ще се примирят в часовете по физическо възпитание да решават задачи, да четат и пишат. Много от преподавателите сега негодуват, приемат зле спортното училище още преди да се е появило. Надявали се, че тези школи ще им подготвят спортисти, с които да се представят на състезанията. Струва ми се, че тъкмо тук, в това освобождаване на преподавателите по физическо възпитание от прекомерните им спортни амбиции и съсредоточаването на усилията върху класно-урочната работа, трябва да се търси другото голямо предимство на реорганизацията. Това непременно ще доведе до повишаване на общия уровень на физическата дейност.

ПЕТЪР ЖЕКОВ — голмайсторът остава голмайстор.

Център-напада

Неговата слава е голяма, авторитетът му — безспорен, обаянието — изключително. Дели ги само с вратаря. Във футбола център-нападаателят е неповторима личност.

В съзнанието на многобройните зрители той — преди всички други! — е длъжен да вкарва голове, да бъде истински водач на своя отбор. Така мислят и защитниците; затова така зорко бдят за действията му, не го оставят нито момент спокоен и понякога са дори брутални с него.

И затова център-нападаелят е играч от особен тип. Той трябва да бъде силен като борец, ловък като жонгльор, да бъде безкрайно упорит; да има реакция на боксьор, рязък старт — като спринтьор, отскок — като волейболист; да облада железни нерви, безкрайна воля!

Точно той, център-нападаелят, винаги е бил „трън в очите“ на съперниците, мощен таран, който разбива преградите. Така е било и при системата „пет в линия“, така беше и при „дубъл ве“. В един момент остана изтеглен назад — името на унгареца Хидегкути бе достатъчно голямо, за да привлече много последователи, между които и българина Панайотов. Но по-късно център-нападаелят отново зае своя пост. На предната бойна линия! Решиха дори, че един не стига, и поставиха двама. Но случаят Вава—Мацола и (още по-добре) Вава—Пеле не се срещаше всеки ден, tandem със същата безкомпромисна сила не можа да се осъществи повторно и войнът, от ново остана сам...

За да заблести отново звездата на център-нападаеля таран и водач, който смущава съперниците и дава крила на своя отбор; да разчита на съигращите си, но и сам да тръгва в решителен штурм, способен в края на краищата сам да реши цял мач. Няма голям отбор без такъв играч — Бразилия разчита на Тостао, Италия — на Рива, ГФР — на Мюлер (за да не цитираме повече от първите три отбора на световното първенство...)

Да се намери такъв център-нападаел е трудно. За дачата му понякога изглежда непосилна. И затова може би сега търсят по двама играчи, по двата център-нападаателя във всяко нападение, за да може всеки на свой ред да опреси гърди срещу вълните. Така Пеле „допълва“ Тостао, Уве Зелер — Мюлер. И т. н.

Имаме ли такива център-нападаели? Могат ли те да отговорят на изискванията, които безкомпромисно им поставя неумолимият ход на развитието на футболната игра?

И нещо друго — имаме ли център-нападаели с вкус към този стил на игра?

Двама български футболисти доминират по най-безспорен начин във всички спорове, в които се търси „истинският“ център-нападаел у нас — Георги Аспарухов и Петър Жеков. Всеки със свой ореол, със свои качества и върхове; и всеки — със своите слабости.

ВЪВ ВОДОВЪРТЕЖА НА РАЗДВОЕНИТО!

Нищо не може да промени Петър Жеков! И след гола, отбелязан в полза на световния отбор, както и след другите десетки (а може би е по-точно да се каже — стотици...) голове той е все така спокоен. Може би защото е свикнал с голювете — 192 за 248 мача в „А“ РФГ, 13 за 25 мача в „А“ националния отбор, 11 — за 12 мача в олимпийския, 7 — за 6 в младежкия, 4 за 13 мача в юношеския. Един забележителен актив, който има само една празна графа — Жеков не е отбелязал гол в полза на „Б“ националния състав, в който е играл... един мач.

— След световното първенство в Мексико има видима промяна в играта Ви. Не стоите само пред вратата, стараете се да действувате на по-широк периметър. Поука от чуждия опит ли е това?

— Не, просто разбрах, че не мога да стоя само пред вратата. Омръзна ми да натякват за това... Лошото е, че сега пък ме укоряват, че не съм постоянно там, където съм най-силен...

— В тези упреци има известна логика — сега вкарвате по-малко голове...

— Това е друг въпрос — през есента бях контузен и малцина знаеха за пукнатото ми ребро. Сега вече съм в нормата — средно почти по гол на мач. А вече не изпълнявам дузпите...

— Значи ли това, че и в бъдеще ще играете по този начин?

— Да, вече не мисля да стоя само пред вратата!

— Добре, но при сегашния си стил Вие понякога се изключвате сам от играта. А след продължителна акция не сте до-

статъчно свеж при ударите...

— Това е вярно. След дълъг спринт не съм достатъчно точен. Може би защото това е нещо по-ново за мен. Лично аз не мога сам да се „включвам“ в играта. Просто съотборниците ми трябва да ме търсят по-често, да играят повече с мен,

— С Вас или за Вас?

— С мен!

— А понякога сте толкова възискателен към съигращите си...

— Ако искат да вкарвам голове, трябва да ми подават добри брени. Нима те ми прощават, когато не съм точен при ударите си?

— С кой друг център-нападаел бихте искали да играете в една двойка?

— С който и да е!.. Но да не искат всичко от мен...

— Какво мислите за Аспарухов?

— Вече се оправя след операцията. Вярвам, че през есента ще играе силно. Той може да бъде много полезен на българския футбол още 3—4 години. Та той е само с една година по-стар от мен.

ОТНОВО В СТРОЯ

Георги Аспарухов е отново в строя. Ще заиграе ли обаче така силно, както в миналото? Лекарите са сравнително ясни — по време на игра Аспарухов ще има болки при някои по-сложни движения. Понякога обаче след тежки натоварвания ще чувства по-сериозно своята „рана“. Това евентуално ще му пречи при двукратни тренировки, при срещи с по-сгъстен график. С други думи, все още може да се разчита на център-нападаеля, играл най-много мачове в „А“ националния отбор — 49, в които е отбелязал 19 гола. В неговия актив са още 6 мача в юношеския национален отбор (2 гола), 242 мача в „А“ РФГ със 150 гола, званието „най-добър спортист в страната за 1965 г.“, най-добро класиране сред футболистите в анкетата на в. „Народна младеж“ за определяне „спортист на 25-летието“.

А какво мисли Аспарухов?

— Ще

форма. Вярно, забравям.

— Вярно, непрекъснато.

— Вярно, истинският център-нападаел, както по-късно.

— Убеден съм, че и затова — спорт.

— Считам, че изявен щурм.

— Всеки футболист, който стои на

— С едната крака, според мен.

— Не играе на „деветка“, а на „шестка“.

— Знаете ли, от рода на

— Точка, мъжки състезания, но

— Га да припомним да

— Има

— Затова

— отчасти

— Как

— Играта

— срещан

— винаги да

Лозанов бележи гол, първия от четирите във вратата на Румъния в мача за балканско първенство в София през 1935 г.

«НАШИЯТ М

„В състава на отбора бе вкаран и прославеният Лозанов. Той беше играч с мощно телосложение, напояния Лангара (6. р. — известен в средата на 30-те години испански център-нападаел). „Нашият мил танк“ с любов назоваваха Лозанов в една статия. Ние за първи път слушаме епитета „мил“, употребен за танк. Но Лозанов беше наистина отличен играч, агресивен, маневрен.“

... Тези редове са от книгата на прочутия съветски футболист Андрей Старостин „Большой футбол“, една от най-интересните книги, написани за футбола. Те дават висока оценка и точна характеристика на един от най-известните футболисти в годините преди 9 септември. Активът на Михаил Лозанов, който

АСПАРУХОВ — отново на „дневен ред“...

Майсторите

...и, за да върна старата си...
...не искам да ми се повта...
...отново да водите своя отбор в...
...да решавате сам някои мацо...
...и може да бъде по-зряла...
...отбор. Футболът е колективен...
...сега всеки отбор трябва да има...
...свои център-нападател? ...
...напред голяма личност, ярък...
...се налага да имаш 4-5 равно...
...случаи с Бразилия...
...център-нападател от типа „та...
...рушава“ противниковата защита...
...сим за център-нападател, който...
...на много широк периметър. За...
...же може да открива коридор...
...не харесвате център-нападатели...
...спорни качества, бори се и сам...
...се в истинския смисъл на тази...
...противниковата врата. Аз не мо...
...важам физиката, нервите, уме...
...и от рода на Мюлер...
...и Григоров, Миланов („Марек“)...
...ор би искал да има. Един рядко...
...малко повече щастие — може...
...ропейските реализатори.

НК»

седмица на...
...стина забеле...
...1931 до 1939...
...и в „А“ и...
...и отбор, бе...
...а единадесе...
...ва пъти бал...
...досега само...
...Аспарухов и...
...ли повече на...
...№ 9...
...своя после...
...и в същото...
...ърши минно...
...оводи инвес...
...ДМП „Ма...
...жава да ми...
...орт с него...
...е по-труд-

Отговорите и на Жеков, и на Аспарухов са достатъчно красноречиви...
Със свои характерни качества и безспорни успехи на българския и международния терен, с признание на самородните им таланти от наши и чуждестранни специалисти те показват ясно, че не играят (това знаехме и преди!) и че не желаят (това научаваме сега!) в стила на център-нападателите, способни да бъдат истински вълнорези, сами — когато се наложи — да разбиват ледовете на противниковата защита.
Безспорно българският футбол ще разчита в бъдеще и на двамата. Ще очакваме нови прояви — и в отборите им, и в представителните единадесеторки — на Якимов и на Жеков; бъдещето е пред Михайлов, Петков, Григоров; още повече — пред Панов, Хаджиев, други като тях.
Но е съвсем ясно, че у нас няма изявени нападатели с подчертани качества на „тарани“. И разбира се, става дума далеч повече за стил в играта, отколкото за класа...
А това безспорно поставя — с пълната му сила! — проблема за подготовката и обучението на център-нападателите от най-ранна възраст. Дори нещо повече — техния подбор. Защото за изграждането на един безстрашен (думата е силна, но точна) център-нападател са нужни години. Нужно е и техническо усъвършенстване, и изключителна физическа подготовка, и своеобразна нагласа на психиката, която не се постига за един ден.
Ето един важен проблем за всички, които се занимават с подготовка на млади футболисти. Нима не може да се разбере, че и в най-ярките съзвездия има звезди, които блести по-силно от всички?

ВТОРИЯТ

но на централните нападатели?
— Винаги е било трудно! Защото именно те са най-зорко следени. Така беше и преди години. Но може би сега е още по-трудно. Сега се играе с по-малко нападатели...
— Има ли според Вас идеален център-нападател у нас?
— Трудно е да се отговори на този въпрос...
— А кой според Вас е най-добрият ни център-нападател?
— Когато беше във форма, Аспарухов доказва по най-безспорен начин, че е нашият най-добър център-нападател за всички времена.
— Какво ще кажете за Жеков?
— Такъв майстор в използването на головите положения не се среща всеки ден!
— Могат ли да играят един до друг?
— Защо не! Стига да има кой да ги постави...
— Ще реши ли това въпроса за централните нападатели в националния отбор.
— Практиката ще покаже...

В ранглистата на център-нападателите, играли най-много срещи в „А“ националния отбор, Панайотов заема второ място. Той облече фланелката с № 9 45 пъти и отбеляза 5 гола.
Играта му бе характерна — той обикновено бе изтеглен назад и подхранваше онези от своето нападение, които бяха изявени стрелци — Миланов и Колев. И не се страхуваше да започне продължителна схватка с няколко защитници на противника. Така е и на нашата снимка от мача срещу Югославия (1959 г. — 1:1). — Панайотов се е заел да преодолее Бена, Дуркович и Тасич, изградили около него плътна „стена“...

ОТ ТРИ ПОКОЛЕНИЯ

Център-нападатели от три поколения... Всички в строя, всички способни да направят още много и за своите отбори, пък и за националния футбол. Техните имена се споменават след всеки кръг на първен

ство, карат ни да спорим всеки път, когато се „правят“ национални гаритури. И — убедени сме в това! — ще ни „принуждават“ още неведнъж да се възхищаваме от тях...

„ТЕ СА СТАРИ“ — твърдят някои... „Много рано е да ме отписват от списъците...“ — ни каза преди няколко седмици Димитър Якимов (ЦСКА). Роден през 1941 г., с изключително богат актив — 60 мача в „А“ отбора, по 1 в „Б“ и младежкия и 7 в юношеския, — той ще чествува в началото на следващия шампионат своите 300 мача в групата на майсторите. Ще ги празнува с нещо

ново в своята биография — голмайстор на „А“ РФГ...

Нима не трябва да се използва по-рационално и Георги Каменов, голмайсторът на „Ботев“ (Враца). Неговите реализаторски качества (в началото на новото първенство той трябва да отбележи своя стотен гол в „А“ РФГ) ни карат да забравяме, че вече е на 30 години...

ДВАМА от средното поколение — Атанас Михайлов („ЖСК-Славия“) е роден през 1949 г., но вече е с добра биография — почти 60 мача в националните отбори — от юношеския до „А“ състава.

И Петко Петков („Берое“), който показва, че нашият национален състав може да разчита и на състезатели от отборите на втория ешелон. Петте му мача в „А“ отбора са добър атестат.

...И ДВАМА от най-младите... Павел Панов („Левски-Спартак“), преминал продължителния стаж на юношеския национален отбор, в който води листата и по броя на участията (28), и по броя на отбелязаните голове (20).

А Борислав Хаджиев („Пирин“), най-изтъкнат реализатор в своя отбор, вече игра в представителната младежка единадесеторка на страната. За да докаже (като Петков), че силни играчи има и в „Б“ РФГ...

Завършиха се две забележителни годишнини в световната спортна история — 50 години от създаването на Червения спортен интернационал и 40 години от организирането на нашия Червен спортен съюз. Две организации, тясно свързали своята дейност с общата голяма цел на световния пролетариат — унищожаването на капитализма и възтържествуването на новото социалистическо общество. През десетилетните си борби срещу буржоазията червените спортисти дадоха своя принос за разгрома на фашизма и за тържеството на социалистическата революция, мобилизираха младежта в името на комунистическия идеал, откриха от своите редици плеяда славни синове и дъщери. И тъкмо за това бе така празнична обстановката на тържественото чествуване на двата славни юбилея на червения спорт.

...В безсилната си злоба към младата стра на на съветите империалистическите сили и реакционните ръководители на международното спортно движение ведно с политическата и икономическата изолация прилагат и нещо невиджано дотогава — спортната блокада. В крещящо нарушение на олимпийските принципи те не отправят покана за участие на съветските спортисти в VII олимпийски игри. Отказва да приеме в своите редове спортните организации на СССР и създаденият през 1920 г. и станал изразител на опортюнистически и

ПЪРВИТЕ КЪЛНОВЕ — членовете ботническото гимнастическо дружество „деж“, създадено през май 1907 г. в ския квартал Коньовица.

СРЕЩА НА ПОКОЛЕНИЯТА — ветераните на прогресивното физкултурно движение заслужилите деятел на физкультура Иван Пиянечки в разговор със заслужилите спортисти на спорта Димитър Каров.

та във водата, а ние бяхме готови превърнато на полицията да се превърне. Публика на състезание по скокове в Пленумът продължи три дни, изслушаваша и от нашата делегация и избра новото на интернационала. За първи път бе включен и български представител.

Трудни, но героични и славни времена са останали побелелите коси, чисти лизъм и изключителната морална сила служат като светъл пример на нашата възпитавана в духа на ярките комунистически добродетели

Петър ХАДЖИ
Снимки: Димитър МИХАИЛОВ

ДВА ЮБИЛЕЯ НА ЧЕРВЕНИЯ СПОРТ

реформистки възгледи в работническото спортно движение Люцернски спортен интернационал. Тогава на III конгрес на Коминтерна здравите сили в работническото движение предлагат да се създаде ново ядро в световния спорт и на 22 юли 1921 г. в Москва се учредява Международният съюз на работническо-селските организации за физическо възпитание. Негов председател става верният ученик и съратник на Ленин Н. И. Подвойски, а веруването му е ясно и точно формулирано в устава: „Червеният спортен интернационал обединява всички работнически и селски гимнастически и спортни организации, стоящи на позициите на пролетарската класова борба...“

Червеният спортен интернационал израства като стройна организация със свой живот, подразделения и масови прояви. Той дава съществен принос в революционното възпитание на работническата класа, тъй като съветската секция на интернационала с цялата своя дейност е образец и пример за всички работнически физкултурни организации.

...Рожба на партията на българските комунисти, нашето прогресивно физкултурно движение има богата революционна история. С чест и гордост може да се каже, че то става предан борец за интернационализъм, за пълната победа на социализма. Годишните на революционен подем у нас са забележителни с масовата дейност на червените спортисти, с незабравимите комсомолски спартакиади. Червеноблузата армия, закаляла дух и мускули в спартаквите чети, е надеждна опора на партията. В трудните дни на фашистки терор тя заема първите редици на борбата. Нов етап в развитието си прогресивното работническо физкултурно движение бележи през пролетта на 1931 г., когато към БКМС се изгражда нелегален Централен работническо-селски спортен комитет със свои подразделения в страната. Той пристъпва към изграждането на легални прогресивни спортни обединения. Първият такъв орган, създаден през май 1931 г., е Софийският червен спортен съюз, който обединява клубовете в София и близките села. Този Червен съюз организира редица прояви, оставили трайна следа в спортната ни история. Под влиянието на съветските спортисти и на Червения спортен интернационал се прави опит да се въведе физкултурният комплекс „Готов за пролетарска класова борба“ под името „Спортно отличие „Физкултурник“, за първи път се употребява понятието „Физическа култура“, заменя се буржоазното „Хип-хип-ура“ с червеният спортен поздрав „Физкулт-ура“. Червените български спортисти участвуват активно в политическите акции на партията и младежкия съюз, организират дни на червения спорт, празници на физкултурата. Особено отзвук у нас имат организациите от Червения интернационал спартакиади. За юбилейната берлинска спартакиада през 1931 г. замине нава и наша тричленна делегация.

За нея разказва един участник в делегацията, член по онова време на Централния работническо-селски спортен комитет, а след народната победа на Девети септември — един от ръководителите на физкултурното движение в нова, социалистическа България, първи главен редактор на в. „Народен спорт“ и заслужил деятел на физкултурата Иван Пиянечки (Ваната):

— С продадените марки, изпратени от подготвителния комитет на спартакиадата, събрахме необходимата сума и трима души — Никола Георгиев, Борислав Илиев и аз — се приготвихме за път. Най-големите мъчнотии бяха с паспортите, но партията ни помогна и кой като търговец, кой като студент, заминехме за Берлин. И там — пак пречки и трудности. Властите забраниха спартакиадата, но въпреки това тържествата се състояха — в различни райони на града, на различни игрища, след сблъсъци с полицията. Ние, тримата българи, взехме участие и в провеждането по това време пленум на Червения спортен интернационал. Събрахме се в гората край една водна станция. За маскировка няколко плувци не

СТРАТЕГИЯ НА ВЪЗПИТАТЕЛНАТА РАБОТА

Славата и авторитетът на даден спортист естествено вече се прехвърля на неговата родина като цяло. Но и всяка безчестна загуба, всяка проява на малодушие, на лошо възпитание, на грубост, улеснени от обективите на телевизионните камери, отразени в милионните тиражи на пресата, мигновено — справедливо или

не — се превръща в характеристика на цялата нация!

Върху съзнанието на спортиста твърде често действуват различни случайни или специално подбрани фактори на идеологически диверсии. Но дори и състезатели, които никога не ще станат обект на интернационално внимание, също се нуждаят от съответното нравствено възпитание, защото спортната борба поставя пред участващите в нея не само физически, но и върховни психически изпитания.

Един своеобразен преглед на стратегията и тактиката за водене на нашата възпитателна работа бе състояло се неотдавна в Плевен национално съвещание за комунистическото възпитание на спортистите.

ВСЕКИ СЪС СВОИТЕ ТЕМИ

За разлика от други съвещания „нейно величество цифрата“ сега не властвуваше над доклада за присъстващите. Въпросът бе не колко пъти плевенските спортисти, при които се експериментира пред лаганата едногодишна програма, са отишли на театър и колко беседи са изслушали. Търсеше се друго — рационалното в планираните възпитателни мерки, еволюцията в съзнанието на ръководители и треньори, на самите спортисти, утвърждаваше се още веднъж, че възпитателната работа е жизнено необходима за българския спорт.

Препоръчана бе диференцирана програма за възпитание при различните възрастови групи. Децата до 12 години лесно възприемат разказите за спорта, за силата и

бързината, за героични постъпки по спителни терени. На пионерите се предлагат теми, свързани с родолюбие. Младите вземат пример от героичните борби на партията, а големите спортисти вече занимават с някои идеологични аспекти на спорта.

РОДИТЕЛИТЕ И ТРЕНЬОРЪТ

За много родители в Плевен спортът не изглежда тъмна сила, стремяща да отвлече детето им. Един пример: приемайки петте занимания седмично спортната секция за децата си, родителите на младите баскетболисти са все спокойни — в колектива следят за децата страна на договора — успеха в училище.

Треньорът, тази основна фигура в спорта, поема все повече възпитателни функции върху себе си. Неговата задача е учи младите на патриотизъм, на трудолюбие, на спортсменство не само с думи, и с делата си. Той е образец, комуто младите спортисти ще подражават. Белите на във възпитанието на някои треньори разпростират и сред всички младежи, които спортуват при тях. И затова в Плевен най-много се говори за възпитанието възпитателя-треньор.

И накрая на възпитанието на спорт сега се гледа не само като на чисто спортен въпрос. Това е процес, в който участват с все по-добро взаимодействие гланите на БСФС, партийните и комсомолските комитети, редица културни институти, широки слоеве от нашата обществност.

ПЯКОЛКО
реда от

VOLKS
V
STIMME

ската комунистическа партия, помества статия от Юлиус Валтер, която препечатваме с известни съкращения.

Мекото казано, най-безсрамна фалшификация на общата история и историята на спорта.

„СЛАВА НА ПРУСИЯ!“

Книгата започва с исторически очерк за Първата световна война. Нека оставим настрана причините за войната и видим как е описано началото ѝ. „Германските войници отиваха на фронта, преизпълнени с ликуване.“ В Райхстага социалдемократическата фракция гласува военните кредити, като изхожда от „изблика на патриотизъм сред трудещите се“. (Не се казва нито дума за твърдото „Не!“, изречено от Либкнехт, както и за усиливащата се съпротива срещу войната.) През 1933 г. партията на Хитлер „постига най-голямата си победа в свободни, демократични, легални избори“ и идва на власт. Това е съвсем естествено, защото „ръководните сили в политиката и икономиката“ чувствуват укрепналите позиции на Комунистическата партия и искат „силна ръка“. На олимпиадата през 1936 г. в Берлин националсоциалистическа Германия се погрижава да организира „внушителна демонстрация на своята любов към мира“. Съвсем очевидно е, че Германия е била „принудена да започне войната“. „Мълниеносното окупиране на Франция завършва с влизането на германските войски в Париж. Тия успехи вещаят мир в най-близко бъдеще.“

„ВИНОВНИ СА РУСИТЕ“

А защо не настъпва мир? Заради болшевиките. Още при описанието на Първата световна война се споменава за „някой си Ленин“, „за чието влияние асе пак не може да не се спомене“. Светският съюз носи „част от отговорността за поражението на Испанската република и за началото на Втората световна война“.

Най-после в „учебника“ се оправдават контрареволуционните метежи в ГДР, Унгария и Чехословакия, изопачават се свързаните с тях исторически факти; пълно одобрение от страча на авторите получава и агресията на САЩ в Индокитай.

Разбира се, няколко глави от книгата съдържат клевети срещу светския спорт и раздухват вражда срещу светските спортисти и спортистите от другите социалистически страни.

КЛОНЧЕТО ОЩЕ ДАВА ПЛОДОВЕ...

Намираме се в навечерието на олимпийските игри през 1972 г. в Мюнхен. Познаваме хората, които осъществяват стратегията на олимпийската подготовка: г-н Щраус — обербургмистър на Мюнхен, г-н Фогел — представител на Германската социалдемократическа партия, бившите нацистки спортисти, босове, сега организатори на олимпиадата в ГДР, и „заинтересованите политически и икономически среди“. Знаем за съществуването на 86 неофашистки организации, чиито адреси са вписани в адресната книга на Мюнхен. Всички те активно участват в подготовката на олимпиадата. Известно ни е каква работа вършат мюнхенските радиостанции. Дори в периода на олимпийските игри Бон не е с има право да контролира дейността на радиостанцията „Свободна Европа“. Известни са ни и методите за извращаване на олимпийската идея, за които в „Олимпийска хрестоматия“ се казва: „Само сътрудничеството между държавата, спортното ръководство и ентусиазираната младеж може да осигурят успеха на олимпиадата през 1936 г. в Берлин.“

Може би през 1972 г. ще започне втори вариант на същата история? Световната общественост трябва да положи всички сили, за да не допусне това!

Работници от 23 националности участваха в строежа на олимпийските съоръжения в Мюнхен. Хубав трик, нали! Ръководителите на западногерманския спорт прибегнаха до него по две причини: първо, защото трудът на чуждестранните наемни работници в ГДР е значително по-евтин от труда на германските строители, и второ, защото това трябва да отвлича вниманието на световната спортна общественост от някои други видове „подготвителна дейност“, които нямат нищо общо с олимпийската идея.

ПАК ЛИ НАЦИСТКА ОЛИМПИАДА?

Целта на олимпийското движение е да развие у младежта вкус към спортните постижения, да я научи на правилно отношение към моралните ценности, които лежат в основата на аматьорския спорт, да я накара да съдействува за запазване на мира между народите. Такива са основните положения в Олимпийската харта. Ала събитията, които стават сега в Мюнхен и фактически са прелюдия към олимпийските игри през 1972 г., ни карат да се страхуваме от злоупотреби с олимпийската идея, пред които би помръкнала дори нацистката олимпиада от 1936 г. На всичко това трябва да се обърне най-сериозно внимание, докато още има време.

УРОК, КОЙТО НЕ Е НАУЧИЛ НА НИЩО

С организационните, както и с политическите проблеми около подготовката на игрите се занимават десетина учреждения в Западна Германия. Те образуват цялостна система за управление, която определя и контролира насоките в развитието на западногерманския спорт и предолимпийската подготовка; за политическа база на предолимпийската подготовка в ГФР служат антикомунистическата пропаганда и настойчивите претенции, че единствено ГФР може и трябва да представлява Германия.

Може би преувеличаваме? Заслугата за това, че световната спортна общественост своевременно получи доказателства за антиолимпийската дейност на спортните ръководители от ГФР, принадлежи на Дружеството за съдействие на олимпийската идея в ГДР. На участниците в международната пресконференция, организирана от дружеството, бяха предоставени редица изобличителни материали. Ето някои факти: „Олимпийска хрестоматия“, предназначена за училищата. Към нея „учебник“, с който трябва да се занимават учениците над 12-годишна възраст, са приложени методически раз-

ФУТБОЛЪТ ОТ БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

СССР: БЕЗ ГРЕШКА Е САМО «СПАРТАК»

По традиция профсъюзният вестник „Руд“ води своеобразно класиране по ортсменство на отборите от висшата лига в СССР. Вземат се под внимание само мачовете за първенство на рангата, но и за Купата на СССР. Показателите са два: за отстранен играч отбора се вписват 3 наказателни точки, а за официално предупреждение — точка.

В един от последните си броеве в-к „Руд“ публикува първата си таблица за новия сезон. В нея са отразени промените на играчите в състоите се тогава 118 мача. Единственият отбор без грешка е московският „Спартак“, който няма наказателни точки. След не се подредят „Динамо“ (Москва), „Торпедо“ (Ленинград), „Зенит“ (Ленинград), „Спартак“ (Москва), „Динамо“ (Тбилиси) и „Динамо“ (Минск) — по 1 т., ЦСКА, „Нефтичи“ и „Авангард“ — по 3, „Динамо“ (Киев) и „Авангард“ — по 4, „Торпедо“ (Москва), „Авангард“ (Ростов на Дон) и „Авангард“ — по 5, „Шахтър“, „Карпати“, „Пахтакор“ и „Кайрат“ — по 7.

Общата констатация е, че през този сезон проявите на недисциплинираност по-малко, отколкото за същата период през миналата година. А това говори за порасналото съзнание у футболистите.

БРАЗИЛИЯ: НАЙ-ПОСЛЕ НАЦИОНАЛНА ГРУПА

Винаги, че тая година най-последна ще има свое национално първенство, е вече известна. Неотдавна са уточнени и подробностите около състезанието. В него ще участват

20 отбора, разделени на две предварителни групи. В тях ще се играе по един мач всеки срещу всеки. Трите отбора от всяка група, които имат най-голям точков актив, и двата измежду останалите седем, които имат най-висок приход (1) от мачовете си, ще образуват финалната „А“ група.

Няма що — чисто по бразилски! След като по такъв начин се формират финалните групи „А“ и „Б“, борбата продължава по общоприетата турнирна форма — по 2 мача срещу всеки при разменено гостуване. Първенецът на група „А“ ще бъде официално обявен за шампион на страната и ще получи „Таса да прата“ — купата, която и в миналото бе най-голямата национална футболна награда.

Всяка година състезанието ще обхваща периода от август до декември включително. Решено е в първия турнир 20-те клуба, които ще започнат борбата, да се разпределят по щатове така: от Гуанабара (Рио де Жанейро) и Сан Пауло — по 5, от Минас Жерайс — 3, от Рио Гранде до Сул и Пернамбуко — по 2, от Байа, Парана и Сеара — по 1.

Неотдавна бе направено допитване сред артистите в Бразилия с един-единствен въпрос: „Кой е най-добрият футболист в страната?“ Най-много гласове получи Жаирзиньо, следван от Ривелиньо и Жерсон. Що се отнася до „краля Пеле“, който напоследък отделил част от времето си, за да участва като актьор в снимането на различни филми, той бе класиран чак на четвърто място от колегите си.

НОВА ЗЕЛАНДИЯ: «ТИ ИЛИ АЗ?»

Новозеландският журналист Роланд Спенглер пише за футбола в своята страна, която ние твърде малко познаваме:

„В Нова Зеландия футболът се играе твърдо, безмилостно твърдо, дори без крупно и грубо до жестокост. Мачовете и стълкновенията в тях протичат под девиза: „Ти или аз!“ Много от днешните ни футболисти са минали през играта ръгби и не могат да се откажат от старите си навики. А и съдиите по-голямата част от време не могат да се откажат от старите си навики. А и съдиите по-голямата част от време не могат да се откажат от старите си навики. А и съдиите по-голямата част от време не могат да се откажат от старите си навики.“

Разбира се, новозеландският футбол е още на твърде ниско равнище. За всичко е нужно време, но никога не е казал, че е забранено на игрището да се използва и мозъкът. Несвикналият зрителият просто може да се изплаши, като гледа колко безразсъдно и без всякакво тактическо чувство действуват много играчи.

Затова пък гешефът във футбола преуспява. Менажерите трупат добри пари, играчите също не идват на стадиона за един сандвич. А в същото време националната федерация е съвсем бедна, дефицитът ѝ в края на всяка година е неизбежен. Клубовете постоянно биват „инжектирани“ със стари „звезди“ от запаса на английската професионална лига и това — поне за момента — действа ободряващо. Но независимо от всичко националният отбор едва ли е станал по-добър през последните години.

Когато не е с футболни обувки на краката, Йохан Кройф се занимава пак с обувки. Нападателят на „Аякс“, победител в турнира на европейските шампиони, е същевременно и търговец — има собствено магазинче в Амстердам.

Гиганти на спорта

ЕВА ГРИЗЕЦКА

Когато се запознах с Ева Гризецка, имах чувството, че се срещам отново с Елвира Озолина. Същата миловидност, същите топли кафяви очи, симпатично вирнатото носле, сякаш не е състезателка на хвърляне копие, а по художествена гимнастика. Доскоро неизвестна, тя предизвика всеобщ интерес със сензационното си постижение от 62,10 м — второ в историята на атлетиката, след световния рекорд на Елена Горчакова от квалификационните олимпийски състезания в Токио (62,40 м).

Разговорът ни започна с поздравлението за постигнатия от нея рекорден резултат и за първата ѝ международна победа. Припомних на гостенката, че и ленинградчанката Озолина, за която ме подсеща, е дебютирала на международна писта също в София през 1959 г. и стана олимпийска шампионка в Рим. Няма да се изненадам, ако Ева последва нейния пример идущата година в Мюнхен... Поласкана, тя добави, че за нея е трудно да спечели победа в родината си срещу такива силни състезатели като Яворска, която няколко пъти хвърля копие над 60 м, и по-младата и физически по-силна Байер. А в чужбина редица състезатели ще имат не по-малки претенции за Мюнхен — 19-годишната австралийка Риверс, унгарката Ранки-Немет, която спечели олимпийската титла в Мексико и европейската в Атина, светските състезателки, между които и Озо

лина, която след продължително отсъствие отново се появи на сцената.

Както се вижда, полската атлетка е добре информирана за съотношението на силите и затова нееднократно наблегна на желанието си преди всичко да затвърди своя рекорден резултат от месец май. Естествено любопитствах за нейната биография. Все още не е омъжена, но на 23 години това не е беда. Може би ще зарадва бъдещия си съпруг с олимпийски медал, както това стори Озолина, когато се омъжи за Янис Лусис... Гризецка е родена в Катовице. Живее и работи като техник по електронни машини в Гривице. Нейн треньор е Котовски, но следвала стриктно наставленията на старши треньора Яворски. Започнала е да спортува през 1964 г., когато регистрирала 37 м. Два пъти е била шампионка за девойки на Полша. До миналата година, когато заела четвърто място в световната ранглиста с 59,48 м, постижението ѝ били твърде скромни — около 52 м. Имала да усъвършенства още много техниката на хвърляне копие, да повиши силата и теглото си, което не било много по вкуса ѝ. Треньорите считали, че за ръста ѝ от 171 см нейните 67 кг са недостатъчни. Уви, спортът изисква лични жертви! Не се изненадах, когато под черта, че кумирът ѝ в спорта, както на мнозина други, е прославеният Януш Шидло...

Душко ВЕСЕЛИНОВ

СВЕТОВНА ПАНОРАМА

Напоследък ръководителите на западногерманския спорт системно започнаха да използват един нов метод за изостряне на международните отношения в интерес на своите политически цели, който пречи на нормалния спортен живот и обмяна на спортни групи между ГФР и социалистическите страни: включват в своите представителни отбори за различни състезания спортисти от... Западен Берлин!! Така например в началото на юни в отбора на ГФР за големите пистови колоездачи състезания във Варшава бе включен западноберлинският тандем Ю. Барт — Р. Мюлер. Разбира се, правителството на Полша не даде входни визи на двамата колоездачи, защото те нямат право да се състезават от името на ГФР, а само от името на Западен Берлин, който е самостоятелна политическа единица.

Италианският вестник „Тутто спорт“ помества обстойно изследване върху проблема за безредиците по футболните стадиони и извън тях в редица страни: Англия, Шотландия, ГФР, Франция, Швеция и Италия. Интервюиран от вестника, инспекторът от Скотланд ярд Дж. Стърн казва следното по отношение на въпросните проблеми в Англия: „Стадионът е частна собственост и отговорността за това, което става на него, не е наша. Ако искаме всеки зрел да се държи като ангел, трябва да сложим зад всекиго по един полицай. Но изцяло отговаряме за реда извън стадиона. Най-големият ни проблем тук е свързан с използването на обществения транспорт, посредством който зрителият влиза и си отива от стадиона. Тъй като тогава се проявява вандализъм на хулиганите и мимите привърженици на клубовете, които използват мача като претекст да рушат цели. Завога напоследък специалните композиции за ден мач се придружават от полицаи с кучета. Това може да се тълкува от някои като посегателство върху свободата на личността, но откатко вземаме подобни мерки, вече са пътува много по-спокойно...

В САЩ излезе от печат книгата на знаменития чернокож сprintsор Джеси Оуенс, която с олимпийската си победа през 1936 г. в Берлин нанесе удар върху расовата теория на хитлеризма в самата Америка. Бърлога, спечели сърцата и младежта в Германия и в цял свят. И до днес Джеси Оуенс е тясно свързан с спорта — години наред го използват като съветник при подготовката на американски лекоатлетически отбор за олимпийските игри. В книгата големият спортист разказва своя живот, но тя не е чисто автобиографично произведение. Авторът използва и малката възможност, за да изрази вярата си, че спортът е мощно средство за укрепване на дружеските отношения между народите.

Канада няма да участва в олимпийския турнир по хокей на лед в Сапоро. Обясняват мотивите на това решение председателят на канадската федерация Ърл Доусън заявява: „Понеже нямаме възможност да използваме най-добрите си играчи, които са професионалисти, струва ни се безполезно да подриваме авторитета си с отбор, за който не може да се смята, че представлява Канада.“

БАСЕЙН С ПОКРИВ ОТ...ВОДА

Идеята се ражда в главата на френския архитект Жан Камийон, докато е наблюдавал някои големи водопади. Изливането на водния поток под формата на дъга образува свод, който може да играе ролята на стена. Например туристите се разхождат съвсем спокойно под Ниагара и нито една капка не мокри дрехите им. Но досега познатите и използвани водни завеси са построени върху принципа на отвесно падащата вода. Жан Камийон решава да насочи струята хоризонтално...

Образуването на търсения от него воден купол е съвсем просто. Водата идва по главната тръба до

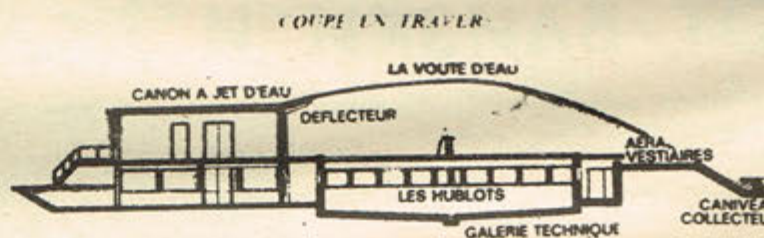
разпределителната мрежа, откъдето под налягане се изхвърля срещу специален отражател. Получава се бързотечен и непрекъснат поток, устремен по предварително изчислената параболна. Разстоянието между отворите за изхвърляне на водата е такова, че да се получи монолитна и гладка повърхност на водния купол. Водата пада в отводнителен ров-канал, който обкръжава басейна, а после се изпомпва и отново се препраща към главната разпределителна тръба. Конструкцията предвижда и отоплителни инсталации в отводнителните канали, които не позволяват при студено време во-

дата да замръзне. Обслужването на цялото съоръжение е извънредно просто — достатъчно е само да се отвори кранът за водата. Водният купол предпазва не само от дъжд и сняг, но и от студ. Не може да се бори само срещу градушка...

Архитектът си представя по следния начин цялостното разрешение на конструкцията: всички спомагателни помещения трябва да се намират под земята; долу са събле-

калните, санитарните съоръжения, душове и т. н.; по страничните стени на басейна има илюминатори, през които стъкла могат да се наблюдават плувците. Пречистването на водата и затоплянето на басейна става по общоприетия начин.

Смелият проект на Жан Камийон събужда голям интерес с оригиналното решаване на основните проблеми.

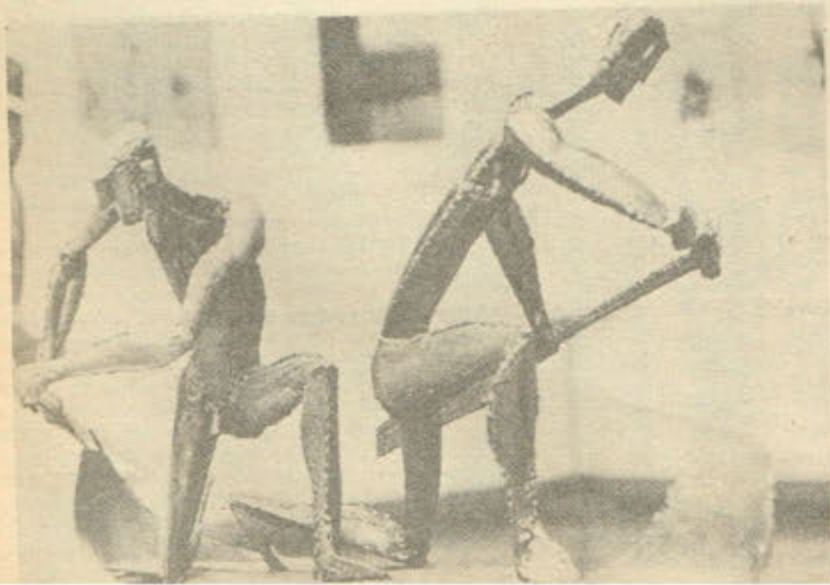
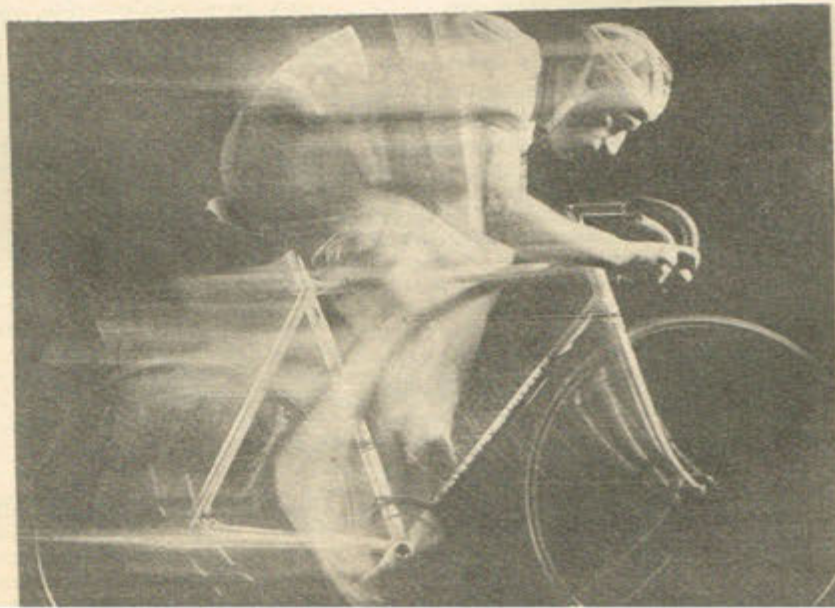
Спорт и изкуство

„Връзките между изкуството и спорта датират от древността. И до днес хората на изкуството се интересуват от тия проблеми. Доказателствата са пред вас!“ С тия думи д-р В. Речек, председател на Полския олимпийски комитет, откри изложбата „Спортът в изкуството“, организирана тая пролет във Варшава. Представени бяха 53 картини, 65 скулптури и 39 гравюри от известни художници и ваятели, почерпили вдъхновение от красо-

тата и динамиката на спорта. На снимката вляво виждате едно от изложените произведения — скулптурната композиция „Кануисти“.

Снимката вдясно, на която с рядко професионално майсторство е пресъздаден устремът на спринтиращия колоездач, ни отвежда в лондонската галерия „Виктория енд Алберт мюзийм“, където неотдавна бе открита изложбата на английския фотограф Гери Гранхъм. Сега 42-годишен, бивш бегач на средни

разстояния, той беше един от носачите на олимпийския факел при откриването на олимпиадата през 1948 г. в Лондон. Поради тежка травма се отдава на треньорска работа и веднъж му идва идеята да си купи фотоапарат, за да показва грешките на учениците си, запечатани върху лентата. Днес, 14 години по-късно, Гранхъм е един от най-известните английски фоторепортери.

ШАМПИОНСКА БОДРА ПЕСЕН

Топката, изстреляна от Атанасов, ще замре в мрежата зад Бончев. Един шампионски гол...

Още щом потегли рейсът за Пловдив, запяха. Както винаги, тои даде „бачо Кольо“ Ковачев, а подхванаха всички: „В България има само един тим. ЦСКА зове се — ТРУДНО ПОБЕДИМ...“

Армейските футболисти пътуваха за мача с „Локомотив“. Както много пъти досега — и не съвсем както винаги. Още щом преди два дни треньорът Манол Манолов им каза: „Довечера — на хотел!“, за разлика от всеки друг път, когато сборът ставаше в самото навечерие на мача, Жеков се усети: „Щом нарушаваме традицията, ще става нещо. Работата изглежда сериозна!“. А работата наистина бе сериозна — трябваше да се ускори развързката на първенството: на всяка цена — сега или никога и обезателно в тяхна полза. А това значеше да се победи (или поне да не се отстъпи) на пловдивския стадион „Девети септември“...

Както и да уверяваше Манолов, че е трягнал да побързава, щом червената формация изтича на терена, се разбра, че повече е мислил да не загуби — двама централни защитници, плюс третия — Кольо, който добре чу: „Божице, ти ще бъдеш!“, и разбра, че Бончев не бива да е Бончев. Тък и кужни ли са декларации, когато всеизвестно е кредитът на армейците: ефика, голове, победи. Нали то ги направи спокойни преди последната битка с тия 74 гола (близо до собствения им абсолютен рекорд на групата). Но сега бе друго — титлата е на една крачка, на една точка и наглед какво по-просто и ясно от това да се спечели? Ала само наглед... Защото на резерватна скамейка Чалев шуш не на Марашлиев: „Нервен е Стоянчо. И другите не вървят както трябва.“ И сам си обяснява всичко: „Напрежението е голямо!“ Наистина е голямо. Щом съдията Любен Радунчев в седмицата преди мача три пъти е бил на риба, за да поотмори нервите си, какво остава за футболистите? А „Локомотив“ играеше и Бончев играеше — с настроение на другия полюс, спокойно и без натягане, но амбициозно и вдъхновено. Само за миг се подхлъзна Б. Колев, само за секунда не реагира Ст. Йорданов и пловдивският ас по-

каза какво може. „Го-о-о-о!“ бе реакцията на 45-хилядната публика. А реакцията на Манолов? Нов цигара и десетина кибритени клечки за запалването и (не само поради ветровитото време), кимване към Филипов да се загрее (бе оценил, че колелата му има грях за гола) и все по-често вик към терена: „Тръгвай, Цецо! Смело и докрай, Зафиров! Петьо, шут, шут! Внимателно, Пенев! Сега, сега пас, Денев!“ За всекиго по нещо, не чу името си само Якимов. Върва треньорът в опита на лидера на своя отбор, мълчи, и когато той греши, и чака. За да дочака един фин дрибъл на Митата и дузпата за нарушение срещу него. И да загаси в гола длан ци-

... А Бончев бе направил преди това свето — Йорданов е безпомощен след неговия удар.

гъм и мълния в сълекарната на гости-те си представят тези, които познават (или са чували) за експанзивния характер на армейския треньор. Нищо подобно не последва. Чува се спокойни и твърди думи на увереност:

— Внимавайте отзад, че при втори гол ще стане тежко. А ние обезателно ще вкараме!

Подготви се за игра и Марашлиев и по-честата свърши.

И стана така, както каза наставникът... Все по-често към Бончев се сипеха удари, все по-съсредоточена стана канонадата към пловдивската врата, за да дойде неминуемото: пасът на Якимов провървя топката между четири чифта крака, към нея налетя Атанасов и я заплете като риба в мрежата. Това бе шампионският гол на младото крило. Почувствава развързката и публиката и двадесетина минути преди края заскандира: „Це-Се-Ка — шам-пи-он!“

— Рано е още — влезе в диалог със зрителите Манолов. Не че не вярваше, но предчувствуваше бъдещите трудности. И се съсредоточи към терена: „Назад, Денев! Не се отказвай, Паро! И Якимов да се върне!“

Какви са изблиците на радостта? Победно вдигнати ръце и мъжки сълзи по изпотените лица. И изтощение, от което на Денев прилоша, а другарите му с мъка станаха да му помогнат. И първите думи след успеха за читателите на „Старт“:

Якимов: „Нормално.“

Пенев: „Вече сме шампиони.“

Жеков: „С колко сме пред „Левски—Спартак!“

Атанасов: „Знам кога да я ритна.“

Б. Колев: „Опазих ли го?“

„Нормално“, казва Якимов, „е да сме шампиони“, допълва Пенев. Наистина е нормално за армейския отбор, започнал шампионатните битки с маршалски жезъл в раниците и го пренесъл през перипетии на 29 кръга, през обратите на решителния мач. Нормално е, макар да се оказва, че петнадесетата титла на ЦСКА „Септемврийско знаме“ много неща стават за първи път: за първи път Манол Манолов, който помни доброто старо време на ЦДНА, става шампион като треньор, за първи път в богзтата си кариера Димитър Якимов ще украси златото с голмайсторския приз, за първи път Димитър Пенев ще поеме знамето и купата като капитан...

Все поводи за тържество. А как празнуват шампионите? С пакет суха храна, с чаша бира в пазарджишкия ресторант „Тракия“, с приветствие от класкона към коли-те на дошлите в Пловдив верни привърженици. И с онази песен, с която посред нощ влязоха в София:

„В България има само един тим.“

ЦСКА зове се — ТИМ НЕПОБЕДИМ...

Забележете вариациите: „трудно победим“ и „непобедим“ са различни неща. Но сега това бе шампионски химн за шампионски тим от устата на шампионите

Петър ХАДЖИЙСКИ
Снимки: Йордан СКРИНСКИ
Чавдар КУРТЕВ

Такава радост има само веднъж в един шампион

ЕДИН ПРОПУСК

Един пропуск, който можеше да бъде и фатален в класирането. Якимов е съборен (с горе) в наказателното поле, пловдивчани против съдията Л. Радунчев е категоричен (снимката).

„Спорът“ бе решен от Бончев, който спира на Жеков...

СЛЕД КОНГРЕСА В МОНТЕ КАРЛО

Веднага след завръщането си от Монте Карло, където се състоя извънредният конгрес на УЕФА, председателят на Българската федерация по футбол Данаил НИКОЛОВ сподели пред представител на „Старт“:

— Главна точка в дневния ред на конгреса бе разглеждане положението на европейския футбол във ФИФА в светлината на решенията й, взети в Мексико през 1970 г. На вниманието на представителите на националните федерации бяха предложени пет тези.

Първата от тях третираше отношението на УЕФА към останалите континентални конфедерации, подчертаваше, че европейските федерации отделят много средства за мероприятия на ФИФА извън Европа. Това трябва да подсказва на ФИФА претенциите на УЕФА за съответно положение на европейския съюз в световната федерация. За тази теза гласуваха 29 страни. Със същия брой гласове бе подкрепено и становището, че е неприемливо

от гледна точка на европейския футбол представителството във ФИФА да бъде еднакво за всички нейни членки, независимо от броя на футболистите във всяка страна. Абсолютно мнозинство от 30 гласа получи тезата, че ФИФА трябва да има предвид количеството и качеството в европейския футбол при определянето на броя на местата за финалите на световното първенство по футбол за всеки континент. Беше подчертано, че зачитането на европейския футбол трябва да се прояви още при определянето на квалификационните групи за световния шампионат през 1974 г. в ГФР.

Разгледан бе и въпросът за единството на европейските делегати в работата на ФИФА. Предлагаще се, когато дадено становище се подкрепя от 2/3 от европейските делегати, то да бъде задължително за всички. Предложението бе подкрепено само от 18 страни. Против него гласуваха всички социалистически

страна, тъй като приемането му би означавало при всички случаи да се поддържат възгледите на страните с развит професионален футбол.

Предложението за реорганизация в европейското първенство по футбол, което да бъде и квалификация за световното, бе посрещнато с неудовлетворение от мнозинството делегации. Счете се, че новият проект е ненавременно, недостатъчно проучен и неаргументиран. Затова бе отгеглен.

Разгледан бе и въпросът за развитието на футбола сред жените и отношението на УЕФА към него. Подчертано бе, че вече има женски отбори в 22 европейски страни, но че, този спорт се ръководи от националните федерации само в 8 от тях. Изказалите се изтъкнаха, че футболът сред жените печели непрекъснато терен, но проявиха и своята загриженост за стихийното му развитие. Понеже съществува опасност женският футбол да се изроди, ако попадне в ръцете на спекулативно настроени менажери, изпълнителният комитет на УЕФА бе натоварен да изучи задълбочено развитието му в Европа, а националните федерации бяха задължени да го вземат

под свое ръководство.

Това са в общи линии решенията на конгреса. Нашата делегация обаче имаше ги срещи и разговори. На тях бе осветен балканският турнир по футбол за дежки отбори, който ще се състои от 11 юли в Гърция, през втората половина декември т. г. също в Гърция да се органира и турнир на „А“ националните отбори, които ще участват България, Гърция, Турция. Дадени бяха препоръки деще този турнир да бъде разширен и го да бъдат привлечени и останалите дкански страни.

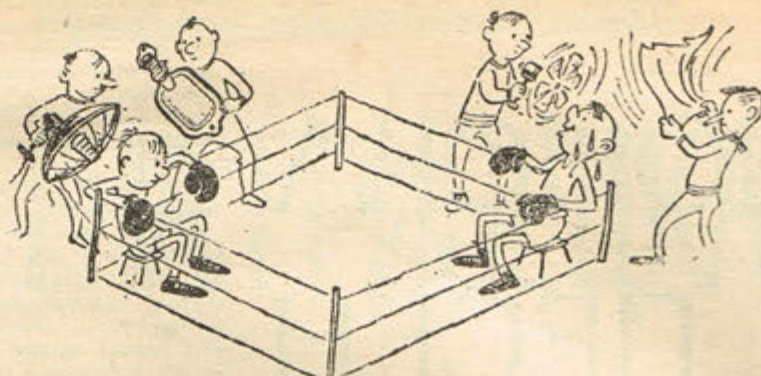
Водени бяха разговори и с представител на Испанската федерация по футбол, която с предоллимпийския турнир. Първата щите ще се състои на 24 ноември т. г. в Гърция. Мачовете с Полша от същата щите бъдат през пролетта на 1972 г.

Получени бяха предложения наши нации състави да гостуват през зимата в и Малта. Потвърдено бе и участието на „Септемврийско знаме“ на турнир в Пал Майорка през август и на „Левски-так“ — във Франция и Испания.

В едно холандско градче на традиционни ливови състезания по колоездене високоговорителят непрекъснато обявявал най-различни награди на победителите в отделните спринтове. Представителят на една местна фирма, виждайки, че състезателите, които рекламирали на гашетата си нейните артикули, значително изостанали, решил да бойкотира състезанието. Наистина след малко над колодрума прозвучало необичайно предложение — фирмата обявила голяма награда на последния в класирането.

За секунди авансът на първенците се стопил и всички с костенурско темпо се мъчили да спечелят последното място.

Организаторите се принудили да прекратят състезанието и до новото му насрочване да съставят регламент за реда и вида на наградите.

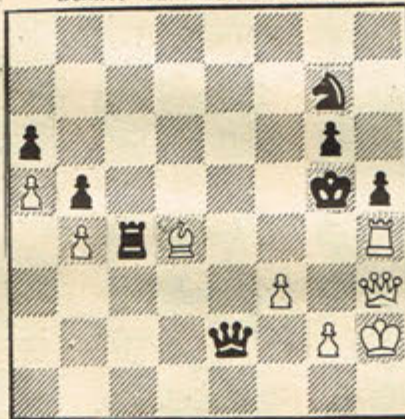
ПОРАЗИТЕЛНА ПРИЛИКА

На диаграма № 1 виждате един много известен етюд на Ринк. В решението му неочаквано се оказва, че черната дама е по-слаба от белия офицер: 1. Оф6+!г5 2. Цх2 Д:е2 3. Ос3!Дф2 4. Ое5!! — черните са в дугванг — на ходовете с дамата

следва мат с пешката или офицера. Най-курйозното е, че на един италиански турнир през 1952 г. се е играла партия, в която интересната етюдна идея се повторила, при това в почти аналогично разположение на фигурите! Играещият с белите Юнг продължил: 1. О:г7!!Т:х4 2. Д:х4+!!Ц:х4 3. Оф6+г5 4. Ос3 Дф2 5. Ое5!! и черните се предади! Още едно доказателство, че в шахматните етюди и практическите партии могат да се реализират един и същи интересен идеал!

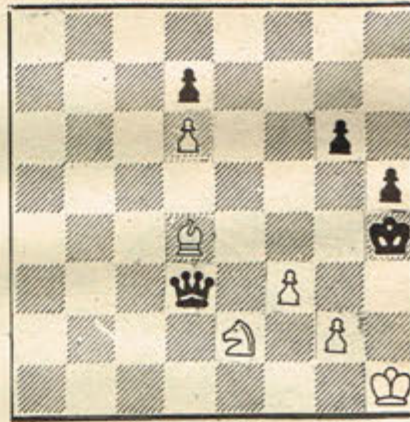
№ 1. Х. Ринк
1933 г.

Белите започват и печелят.

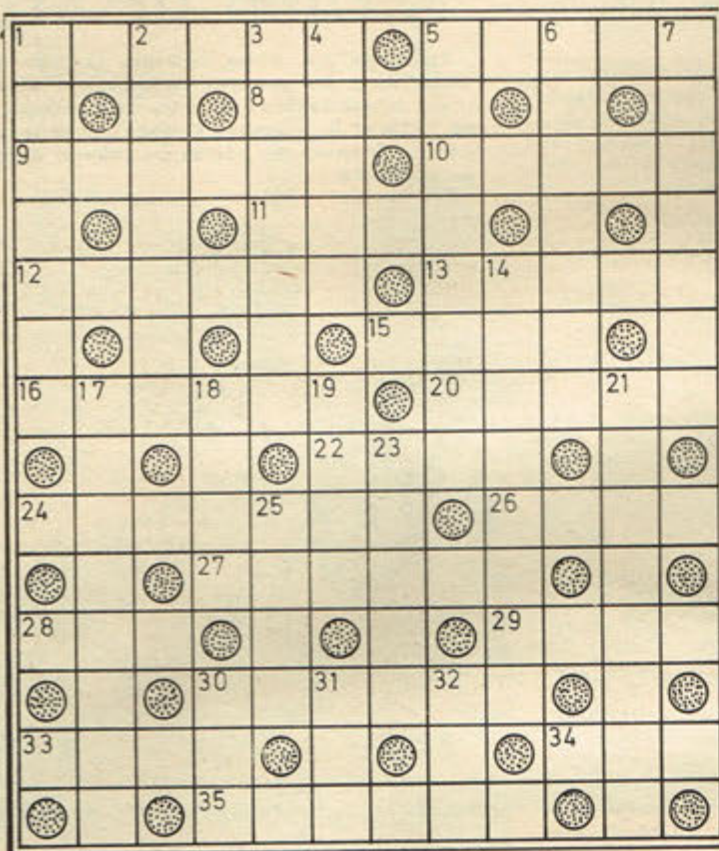

№ 2. Юнг-Сабандиш
Италия, 1952 г.

Белите са на ход и печелят.

КРЪСТОСЛОВИЦА

ОТВЕСНО: 1. Футболист от „Левски-Спартак“. 2. Някогашен джобен часовник с механизъм, който отмерва часовете с удари. 3. Старши треньорът на съветския национален отбор по хокей на лед. 4. Жители на древна Гърция. 5. Румънски фехтовач. 6. Съветска лекоатлетка от близкото минало. 7. Наша шахматистка. 14. Световноизвестна съветска гимнастичка от близкото минало. 17. Футболен отбор от южната „Б“ РФГ. 18. Италиански баскетболен отбор, миналогодишен европейски шампион. 19. Наш шахматист, автор на наскоро излязлата книга „Защита на Алехин“. 21. Град в Полша, световноизвестен ски-център. 23. Хищни животни, наричани още „мишчи мечки“. 25. Широколистно дърво с благоуханни цветове. 30. Каменна стена пред пристанище за спиране на вълни, вълнолом. 31. Безправен човек. 32. Марка за ширина на тръби.

ВОДОРАВНО: 1. Вид японска борба. 5. Наша баскетболистка. 8. Вид конски ход. 9. Сабя за фехтовка. 10. Модел съветски самолети (мн. ч. разговорно). 11. Предшното название на средните части на Виетнам. 12. Красиви южни цветя. 13. Град в Калининска област на РСФСР. 15. Етнографска група, населяваща Китай. 16. Зърнести зеленчукови плодове, употребявани за храна. 20. Град в Приморски край на РСФСР. 22. Постоянни водни потоци. 24. Техническо название на изкуствен полиестерен смола, подобна на найлона и капрона. 26. Древногръцка богиня на победата, изобразена на световната купа по футбол. 27. Известен аргентински футболист. 28. Шахматна фигура. 29. Река в Южна Америка — Еквадор и Перу — ляв приток на Амазонка. 30. Наш футболен отбор. 33. Категория в бокса. 34. Японски гимнастик от близкото минало. 35. Известен италиански футболен съдия.

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 2

ВОДОРАВНО: 1. Ацев (Стоян). 5. Гири. 9. Радев (Боян). 11. Тошев (Юри). 12. Д. 11. (Дим. Николов). 13. Касля (Лев). 15. Фа. 16. АЕК. 18. Ним. 19. „Ден“. 20. Ват. 22. Тир. 23. Ла. 24. Ом. 25. Тел. 26. ЛОТ. 28. Лев (Яшин). 29. Пат. 32. Вир. 34. Ар. 35. Канев. 37. Ре. 38. Тенис. 40. Нинев (Симеон). 42. Анал. 43. ФИЛА.

ОТВЕСНО: 1. Арда. 2. Цанев (Никола). 3. Ед. (Търпин). 4. Век. 5. „ол. 6. И. Ш. (Иван Шавов) 7. Рефер. 8. Иван (Вълз). 10. Ван (Химст). 11. Тим. 14. Си. 17. Калев (Ивайло). 19. Димов (Милко). 21. Тал (Михаил). 22. Тоз. 25. Терен. 27. Тирол. 28. Лата. 29. Пас. 30. АН. 31. Тен. 33. Рева. 35. Кил. 36. ВИФ. 39. Н. А. (Н. Ангелова). 41. Ни.

Влизам в стаята с подаръка в ръка. Нося на Густав футболна топка.

— Утре ще отидем на поляната да поиграем.

— Никакво утре! Днес! Още сега!!!

Густав изтръгна от ръцете ми подаръка и се хвърли към противоположния ъгъл на стаята.

— Ето вратата — изкрещя той и зае вратарска стойка пред стъклената врата в коридора. — Бий!

Аз леко шутирах. Густав небрежно хвана топката. Ударих по-силно. Същият резултат. Разядосах се — Густав парира изключително силна топка точно върху портрета, от който неговите родители нежно се възвръщаха към футболната битка. Звънна стъкло, родителите заподскачаха на стената, но аз вече повтарях удара си по отскочилата топка. И отново вратарят издържаше моя удар, а при следващия попаднах в телевизора, който тържествено гръмна на пода.

Густав пазише като боз! Накрая аз вложих всичко в удара и топката със свистене полетя към вратата. В този момент тя се отвори и на прази изникна леля Ема, съседката — пенсионерка. Тя безропотно прие върху себе си топката и тихо, без да охне, се отпусна на килима. Ние едва бяхме успели да вземем топката и тя живо скочи и побягна по стълбите. Тогава решихме да потренираме в изпълнението на дузпи. Тъкмо да започнем и се появи разгневиеният чичо Курт, мъжът на леля Ема, също пенсионер.

Но видът на футболната топка само за секунда озари неговото лице с детски възторг. Той си съблече жилетката, махна връзката, завъртя ръкавите на ризата си и изскочи на футболното поле.

Първокласникът и пенсионерът играха против мене. Моята врата бе гардеробът, който

на и последната чаща в бюфета. Полетяха към пода статуетки от етажерката. А аз все още не можех да постигна гол във вратата на противника. Чичо Курт работеше с лакти като парен чул. А хитро момче се включи в неговата атака точно когато самозабравилият се пенсионер ме улови с коляно в око. И в същия миг топката се спря сред разноцветните найлонови и копринени блузки в гардероба. Пенсионерът и Густав зареваха „Гооооо!“ и се хвърлиха да се прегръщат един друг.

След това чичо Курт дълго време, търси своите очила. Най-накрая матчът продължи. Да изравня — това означаваше да спаси своята чест! Хвърлих се в настъпление. Стариата се измори и както често става в такива случаи, започна да проявява грубост. „Лошо е без съдия...“ — помислих си и продължих атаката към вратата.

— Смачкай го! Смачкай го! — викаше в това време Густав.

Но на чичо Курт не му бе възможно да ме смачка. Той лежеше на пода и аз успешно излязох в удобна за стрелба позиция... Най-после топката направи на парченца тази омаясана врата — 1:1. Аз също вдихнах нагоре ръце и изкрещях: „Гооо...“

В тази минута, майкайки разбитото стъкло, в стаята влезе моята сестра, майката на Густав. Ключовете от вратата звъняха в нейната ръка като камбанен ек. Стана тихо, както в Космоса. И в този момент мрачната тишина бе нарушена от звънкия глас на Густав:

— Всичко е наред! Топката е цяла!

Подарък

Фейлетон
от Фриц АДАМ (ГДР)

ние отворихме, като съвсем правилно преценихме, че дърехте на моята сестра могат отлично да изпълняват ролята на мрежа. И така Густав беше на вратата, а чичо Курт беше играчът и те веднага преминаха към бекет.

Топката летеше по стаята. Безславна загуба.

ФУТБОЛ: XXX кръг на „А“

на 24 и 25 (виж таблицата).
XXXIV кръг на северна РФГ — 24 — Кърпачев — Локомотив Рс (1:0), Левски — Локомотив Мз (2:3), ЖСК-Спартак — Славявица (2:0), Дунав-Чавдар (1:0), Раковски — Бдин (0:1), Локомотив ГО — Академик (0:3), Ватев — Кънчев (0:1), Септ. слава — Бруджа (1:2), Миньор — Дорос (0:2).

XXXIV кръг на южна „Б“ — Сл. текстилец — Ботев (0:0), Канев — Арда (0:1), Горубс — Велбъжд (1:4), Локомотив — Екан (1:1), Димитровград — Пирот (0:3), Енергетик — Родопа (2:0), Асеновец — Берое (0:3), Сливгерой — Перник (1:1).

ВДИГАНЕ ТЕЖЕСТИ: Европейско първенство в зала „Универсиада“ ежегодно до 27.

СПОРТНА И ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАСТИКА: Балканиада в Бград от 25—27.

АТЛЕТИКА: Републиканско първенство по десетобой, петобой, маратон, 20 и 50 км сп. ходи, шампионат за наградите на Еггарския олимпийски комитет, младежка среща София—Москва — на 25 и 26 на стадион „В. Лски“ в София.

Републиканско първенство по профсъюзните школи на 25 и 26 в Кюстендил.

Гърция—България (мъже) на 24 и 25 в Атина.

БАСКЕТБОЛ: Финален турнир Купата на НРБ (жени) до 26 в зала „Фестивална“.

ТЕНИС: Републиканско лично борно първенство (мъже и жени) от 22 до 26 в кортовете БСФС в София.

АКРОБАТИКА: Републиканско отборно първенство за юноши и девойки на 26 в Русе.

ГРЕБАНЕ: Регата „Средец“ 25 и 26 в Панчарево.

ТЕНИС НА МАСА: Републиканско лично-отборно първенство пионери и пионерки на 24 и 25 в Пазарджик.

САМБО: Републиканско лично-отборно първенство на 25 и 26 в София.

ВТОРНИК — от 23.10 ч. — европейско първенство по вдигане на тежести.

СРЯДА — от 15.45 ч. — рубликанско първенство по вдигане на тежести.

от 23.40 ч. — европейско първенство по вдигане на тежести.

ЧЕТВЪРТЪК — от 16.45 ч. — публиканско първенство по вдигане на тежести.

от 22.45 ч. — европейско първенство по вдигане на тежести.

ПЕТЪК — от 18 ч. — футболна среща ЦСКА „Септемврий“ — „Левски-Спартак“ и жествено закриване на тазгното първенство на „А“ РФГ от около 20.15 ч. — европейско първенство по вдигане на тежести.

СЪБОТА — от 11.50 ч. — „Стивна мозайка“ — от 23.50 ч. — европейско първенство по вдигане на тежести.

НЕДЕЛЯ — от 22.20 ч. — „Стивен екран“ — след програмата европейско първенство по вдигане на тежести.

ПОНЕДЕЛНИК — от 21.45 ч. — „Спортен екран“

ЕЖЕДНЕВНО спорт в програмата „По света и у нас“ и в „Вини“.

екран

1. Олимпийската и европейската шампионка на своя асоциация Мирослава Рещикова-Хюбнерова (Чехослования) се готви за голямата среща в Хелзинки. И само нато изключително може да си позволи слънчева баня и малко плуване...

2. Официалният талисман на олимпийските игри в Мюнхен хученцето играчка „Валди“ и неговият жив прототип.

3. „12 мача, 40 гола, 160 000 зрители, един отстранен и 17 предупреждени играчи — такива са резултатите от първата половина на англо-италианския турнир“ — пише английският журналист Тони Райт. НА СНИМКАТА: Бонинсеня („Интер“), голмайстор на италианския шампионат, преследван от Темблинг („Кристиял палас“).

4. Рекламната надпревара между западните автомобилни фирми прави опасен занаята на професионалния пилот. Ето един момент, когато състезателят е между живота и смъртта.

5. Нона Козина, светрана и съветска шампионка в стрелбата с лък, една дисциплина, която е включена в програмата на олимпийските игри в Мюнхен.

6. Сами Дейвис — младши, един от известните негрски боксисти в САЩ, се снима в телевизионен филм заедно с 33-годишния бивш баскетболен играч Уилт Чембърлейн. Това е версия на даубоя между Дейвис и Голиат върху... боксовия ринг. Краят е класически: Дейвис — Дейвис печели с нокаут, след като толкова много е разсмял своя съперник, че той вече не е в състояние да се защитава...

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

СОФИЯ
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“
ИНДЕКС 20121

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАЙГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор — Дочо ДОЧЕВ

ДЪРЖАВЕН ПОЛИГРАФИЧЕСКИ КОМБИНАТ „ДИМИТЪР БЛАГОВ“

Старт